

ما لا يسع المسلم جهله (للحرمين  
والجمعية)

**Det en muslim ikke kan være  
uvitende om**

## **Det en muslim ikke kan være uvitende om**

Den vitenskapelige komiteen ved Presidetskapet for religiøse anliggender ved al-Masjid al-Haram og al-Masjid an-Nabawi.

## **Det en muslim ikke kan være uvitende om**

### **Innledning**

All lovprisning tilhører Allah, Herren over alle verdener, og måtte Allahs velsignelse og fred være med den utsendte som en barmhjertighet til alle verdener, og over hans familie, hans følgesvenner, og de som følger hans sunnah og veiledning inntil Dommens dag. Videre:

Dette er en kortfattet tekst som inneholder det viktigste en muslim trenger i sin troslære, sine tilbedelseshandlinger og sine handlinger i omgang med andre.

Vi har samlet den for mannlige og kvinnelige besøkende til de to hellige moskeene, slik at de kan ha kunnskap og klar innsikt i sin religion.

Vi ber Den generøse Giveren om å la den være til nytte, og gjøre den rettskaffen og oppriktig for Hans skyld alene.

Sannelig, Han er den beste å be til og den mest gavmilde man kan håpe på.

Den faglige komiteen tilknyttet ledelsen for religiøse affærer ved den hellige moskeen i Mekka og Profetens moské i Medína

I Allahs Navn, den Barmhjertige, den Nåderike

## **Det første kapittelet:**

### **Det som angår troslæren**

#### **Første tema: Betydningen av islam og dets søyler:**

Islam er: å underkaste seg Allah gjennom monoteisme, å adlyde Ham i lydighet, og å fri seg fra avgudsdyrkelse og dens tilhengere.

Den består av fem søyler:

Den første: vitnesbyrdet om at det finnes ingen gud verdig tilbedelse utenom Allah, og at Muhammad er Hans sendebud.

Den andre: Etablere bønn.

Den tredje: Gi zakat.

Den Fjerde: Faste i Ramadan.

Den femte: Å utføre Hajj til Hans hellige hus, for den som har mulighet til å ta seg dit.

#### **Viktigheten av Tawhid:**

Vit at Allah, den Allmektige, skapte skapningene for at de skal tilbe Ham og ikke sette med-guder ved Hans side. Den opphøyde sa:

{وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ 56}

«Og Jeg skapte ikke djinn og mennesker for annet enn å tilbe Meg (Alene)» [Adh-Dhariyat: 56]. Denne tilbedelsen kan man kun få kjennskap til gjennom kunnskap, Som Den Opphøyde sa:

﴿فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مُتَقَلَّبَكُمْ وَمَثْوَاكُمْ﴾ 19

«Så vit, at det ikke finnes noen guddom verdig tilbedelse utenom Allah, og be om tilgivelse for din synd og for de troende menn og de troende kvinner. Og Allah vet deres ferdsel og deres tilholdssted. (19)» [Muhammad: 19] Derfor begynte han med kunnskap før ord og handlinger. Det viktigste en muslim må lære seg, er troen på Allahs enhet i tilbedelse (tawhid); fordi det er religionens opprinnelse og grunnlag. Religionen kan ikke bestå uten Tawhid (monoteisme), og dette er den første plikten for muslimen, og det er den siste plikten. Tawhid er den første av islams søyler, som enhver muslim må kjenne til og handle etter, og disse søylene er fem i antall. Som det er rapportert i hadithen fra Abdullah ibn Omar (måtte Allah være fornøyd med dem begge), som sa: Jeg hørte Profeten (fred og velsignelse være med han) si:

«بُنِيَ الْإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ: شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَإِقَامِ الصَّلَاةِ، وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ، وَحَجِّ الْبَيْتِ، وَصَوْمِ رَمَضَانَ».

«Islam er bygget på fem søyler: å bekjenne at det er ingen guddom som tilbes i sannhet foruten Allah og at Muhammad ﷺ er Allahs Sendebud, å forrette Salat, å betale Zakat, å utøve Hajj og faste Ramadan»<sup>1</sup>.

---

<sup>1</sup> Rapportert av al-Bukhari, ved nummeret (8).

Det er derfor obligatorisk for en muslim å lære betydningen av tawhid; som betyr å tilbe Allah alene. *فَلَا يُشْرِكْ مَعَهُ أَحَدًا فِي عِبَادَتِهِ؛ لَا مَلَكٌ مُقَرَّبٌ وَلَا نَبِيٌّ مُرْسَلٌ.*

Derfor skal ingen assosieres ved Hans side i Hans tilbedelse; verken en nærstående engel eller en utsendt profet.

### **Betydningen av vitnesbyrdet «La ilaha illa Allah»:**

Det betyr at en tjener med fast overbevisning anerkjenner at det finnes ingen guddom verdig tilbedelse utenom Allah, den Mektige og Majestetiske. Så man tilber Allah alene, og retter alle former for tilbedelse utelukkende mot Ham; som bønn, frykt, håp, tillit og annet.

Trosbekjennelsen blir ikke virkeliggjort uten to søyler:

Det første: Å fornekte guddommelighet og tilbedelse for alt som er utenom Allah; fra alle rivaler, guder og falske guddommer.

Det andre: Å bekrefte Allahs Guddommelighet og Hans enerett til tilbedelse, fremfor alt annet. Den opphøyde sa:

*(وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطُّغُوتَ...)*

«Sannelig har Vi sendt hvert folk [hvert folk, hver generasjon, mennesker og djinn, hvert samfunn i øst og vest fikk samme beskjed: "Tilbe Allah Alene"] et Sendebud (som forkynnte): "Tilbe

(kun) Allah, og hold dere unna Taghûd (avguder, falske guddommer)"...». [An-Nahl: 36].

**Når det gjelder betingelsene for 'La ilaha illallah' (trosbekjennelsen), er det:**

Det første: Kunnskapen som opphever uvitenhet.

Det andre: Sikkerhet som utelukker tvil.

Det tredje: Oppriktighet som opphever shirk.

Den fjerde: Sannhet som avviser løgn.

Den femte: Kjærlighet som utelukker hat.

Den sjette: Underkastelse som ikke tillater forsømmelse.

Den sjuende: Aksept som opphever avvisning.

Det åttende: Å fornekte det som tilbes utenom Allah, Den Opphøyde.

Disse betingelsene må følges, og de er samlet i de følgende to versene:

Kunnskap, sikkerhet, oppriktighet og din sannferdighet, med kjærlighet, underkastelse og aksept for det.

Og som den åttende, din fornektelse av det som tilbes utenom Allah.

Realiseringen av bekjennelsen er ved å ha ren oppriktighet i ens tilbedelse av Allah alene, uten noen partner. Så han påkaller kun Allah, og stoler kun på Allah, og håper kun på Allah, og ber kun til Allah, og ofrer kun til Allah, den Forherligede og Opphøyde.

Det som enkelte mennesker gjør, som å vandre rundt gravene, å søke hjelp fra deres beboere og å påkalle dem utenom Allah, er shirk i tilbedelsen, Derfor er det obligatorisk å passe seg for dette og advare mot det; fordi dette er av samme art som det polyteistene gjør: tilbedelse av statuer, steiner og trær utenom Allah, Den Opphøyde. Dette er den shirk som Bøkene ble åpenbart og Sendebudene ble sendt for å advare mot og forby.

### **Betydningen av vitnesbyrdet om at Muhammad er Allahs sendebud:**

Å adlyde ham i det han har påbudt, å tro på det han har fortalt, å unngå det han har forbudt og advart mot, og at Allah ikke skal tilbes på annen måte enn slik Han har foreskrevet. Muslimen bekrefter at Muhammad bin Abdullah al-Qurashi al-Hashimi er Allahs sendebud til hele skapelsen; av jinn og mennesker. Slik Den Opphøyde sa:

﴿قُلْ يَٰٓأَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ ٱللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا...﴾

«Si (O Muhammad ﷺ): 'Å mennesker! Jeg er sannelig Allahs sendebud til dere alle...'» [Al-A'raf: 158].

og at Allah sendte ham for å formidle Hans religion og veilede skapningen, Som Den opphøyde sa:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ (28)﴾

«Vi har kun sendt deg (Muhammad ﷺ) til hele menneskeheten, med det glade budskap [for dem

som adlyder], så vel som med advarsler [for dem som trosser], men de fleste mennesker vet ikke». [Saba': 28] Og som Han, Den Opphøyde, sa:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ 107﴾

«Og Vi har ikke sendt deg (Muhammad ﷺ), annet enn som en barmhjertighet for all verden» [Al-Anbiya': 107].

Hva dette vitnesbyrdet innebærer, er å ikke tilskrive Allahs Sendebud ﷺ noen rett til herredømme eller kontroll over universet, eller noen rett til tilbedelse. Snarere er han ﷺ en tjener som ikke skal tilbes, og et sendebud som ikke skal mistros, og han kan verken gi seg selv eller andre nytte eller skade, unntatt det Allah vil. Slik som Den opphøyde sa:

﴿قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبُ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ إِنِّي مَلَكٌ إِنَّا أَنْتَبُحُ إِلَّا مَا يُوْحَىٰ إِلَيْنَا...﴾

«Si: 'Jeg sier ikke til dere at Allahs skatter er hos meg, ei heller kjenner jeg det skjulte, og jeg sier heller ikke til dere at jeg er en engel. Jeg følger kun det som blir åpenbart for meg...'» [Al-An'am: 50].

## **Det andre tema: Betydningen av Iman (troen) og dens søyler:**

Troen (imān) er bekreftelse i hjertet, uttalelse med tungen, og handling med hjertet og lemmene. Den øker ved lydhighet og minker ved ulydhighet.

For troen er en forutsetning for tilbedelseshandlingers gyldighet og aksept, Akkurat som shirk (flereguderi) og vantro ugyldiggjør alle gode gjerninger, slik aksepterer ikke Allah bønn uten wudu, og heller ikke tilbedelse uten tro. Den opphøyde sa:

﴿وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أَنْتَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ نَقِيرًا ۝۱۲۴﴾

«Enhver som handler rett, mann eller kvinne, og som er troende, vil gå inn i Paradiset og ikke lide den minste urett.» [An-Nisa: 124]

Han klargjorde at shirk tilintetgjør gjerningene, Slik som Den opphøyde sa:

﴿وَلَقَدْ أُوحِيَ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكَكَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ۝۶۵﴾

«Sannelig ble det åpenbart til deg og til dem før deg: Hvis du setter noen andre ved siden av Allah i tilbedelsen, vil dine gjerninger bli forgjeves, og du vil sannelig være blant de fortapte.» [Az-Zumar: 65].

Troens søyler er seks: troen på Allah, Hans engler, Hans bøker, Hans sendebud, den ytterste dag og al-qadr (skjebnen), både det gode og det onde av den.

## **1) Troen på Allah omfatter tre ting:**

### **1 – Troen på Hans rububiyyah (herredømme):**

Det er å anerkjenne Allah, den Allmektige, som én i Sine handlinger; slik som skapelsen,

forsørgelsen, å gi liv og død, Det finnes ingen skaper unntatt Allah, og ingen Forsørger unntatt Allah, og ingen Livgiver unntatt Allah, og ingen Dødsbringer unntatt Allah, og ingen styrer i universet unntatt Ham, Æret og Opphøyd er Han.

Det er ikke kjent at noen av skapningene har fornektet Allahs herredømme, Den Opphøyd, unntatt den som er arrogant og ikke tror på det han selv sier. Slik som det hendte med Farao, da han sa til sitt folk:

﴿...أَنَا رَبُّكُمْ الْأَعْلَى﴾

«...jeg er deres Herre, den Høyeste» [An-Nazi'at: 24]. Men det var ikke ut fra overbevisning, slik Den Høyeste (Allah) sa om Musa (Moses), fred være med ham:

﴿قَالَ لَقَدْ عَلِمْتَ مَا أَنْزَلَ هَؤُلَاءِ إِلَّا رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ بِصَآئِرٍ وَإِنِّي لَأَظُنُّكَ يُفْرَعُونَ مُتَّبِعُونَ ۝ ١٠٢﴾

«Han (Moses) sa: 'Du vet sannelig at ingen utenom himlenes og jordens Herre har nedsendt disse som klare bevis, og sannelig, O Farao, anser jeg deg som fortapt.'» [Al-Isra': 102], Og Han, Den Opphøyd, sa:

﴿وَجَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنْفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا ...﴾

«Og de forkastet dem av urett og arroganse, enda deres sjeler var overbevist om dem...» [An-Naml:14]

For disse skapningene må ha en Skaper. Den kan ikke skape seg selv av seg selv; fordi en ting ikke

skaper seg selv, og heller ikke kan oppstå ved en tilfældighet; For enhver hendelse må ha en frembringer, For dens eksistens med denne fantastiske ordenen og harmoniske samklagen utelukker at det kan være en tilfældighet, Derfor er det fastsatt at det må finnes en Skaper, og Han er Allah, verdens Herre. Den opphøyde sa:

﴿أَمْ خُلِقُوا مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمْ الْخُلُقُونَ 35 أَمْ خَلِقُوا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بَلْ لَا يُوقِنُونَ 36﴾

«Har de blitt skapt fra ingenting eller er de sine egne skapere? (35)

Eller har de skapt himlene og jorden? Nei, de har ikke sikker tro. (36)» [At-Tur: 35-36].

Avgudsdyrkerne anerkjente Allah Den Opphøydes herredømme, samtidig som de begikk avgudsdyrkelse i guddommeligheten (al-uluhiyyah), og dette førte dem ikke inn i islam. Profeten ﷺ bekjempet dem, og gjorde det lovlig å ta deres liv og eiendommer; fordi de begikk avgudsdyrkelse i tilbedelse. De tilba andre ved siden av Ham; som avguder, steiner, engler og andre.

## **2 – Troen på Hans uluhiyyah (guddommelighet):**

Troen på Hans guddommelighet: det vil si at Han alene er den sanne Guddommen som blir tilbedt, uten partner, (Al-ilah) betyr “den tilbedte”, altså

den som tilbes med kjærlighet, forherligelse og ydmykhet.

Den opphøyde sa:

﴿وَالَهُكُمْ إِلَهٌ وَجَدَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ 163﴾

«Deres Gud, den ene som skal tilbes, er én Gud. Ingen annen gud verdig tilbedelse finnes utenom Ham, Den Nåderike, Den Barmhjertige.» (163) [Al-Baqarah: 163].

For enhver som tar en gud ved siden av Allah og tilber den i stedet for Ham, er dens guddommelighet falsk. Den opphøyde sa:

﴿ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ هُوَ الْبَاطِلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ 62﴾

«Det er fordi Allah er sannheten – i Sin egen eksistens og i Sine egenskaper. Hans religion er sann, Hans sendebud er sanne, Hans løfte er sant, Hans trussel er sann, og Hans tilbedelse er sann. Derimot er det de påkaller ved siden av Ham falskt, og Allah er Den Høyeste, Den Største.» [Al-Hajj: 62].

Derfor kalte sendebudene (fred være med dem), fra Noah til Muhammad ﷺ, sine folk til å tilbe Allah alene, uten noen partnere. Allah, den Allmektige, har tilbakevist at polyteistene tar til seg guder som de tilber ved siden av Ham, søker seier hos, og anroper om hjelp; og dette med to rasjonelle bevis:

For det første har disse gudene som de har tatt seg, ingen av guddommelighetens egenskaper: de er skapte og skaper ikke, de bringer ingen nytte til

sine tilbedere, avverger ingen skade fra dem, og eier verken liv, død eller gjenoppstandelse, Som Den opphøyde sa:

﴿وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ وَلَا يَمْلِكُونَ أَنْفُسَهُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَلَا يَمْلِكُونَ مَوْتًا وَلَا حَيَاةً وَلَا نُشُورًا﴾ (3)

«de har tatt seg guder utenom Ham som ikke skaper noe, og selv er skapte. De har ingen makt over hverken skade eller gagn for seg selv, og heller ikke over død, liv eller gjenoppstandelse. (3)» [Al-Furqan: 3].

For det andre: at disse polyteistene anerkjente at Allah alene er Skaperen og Den som styrer alt, og dette innebærer at de skulle anerkjenne Hans enhet i tilbedelse, slik de anerkjente Hans enhet i Herredømme. Slik som Den opphøyde sa:

﴿قُلْ لِمَنْ أَلْأَرْضُ وَمَنْ فِيهَا إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ 84 سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ 85 قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمُوتِ السَّعْيِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ 86 سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ 87 قُلْ مَنْ بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ 88 سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ فَأَنَّى تُسْحَرُونَ 89﴾

«Si (til dem): "Hvem tilhører jorden og de som er på den, om dere vet?" (84)

De vil svare: "(Det tilhører) Allah." Si: "Vil dere da ikke tenke etter?" (85)

Si: "Hvem er de syv himlenes Herre og den veldige Tronens Herre?" (86)

De vil si: "Til Allah." Si: "Vil dere ikke frykte Allah?" (87)

Si: "Hvem er det som har herredømmet over alle ting i Sin hånd, og som beskytter, mens ingen kan beskyttes mot Ham – om dere vet?" (88)

De vil svare: "(Det tilhører) Allah." Si: "Hvordan kan dere da bli forhekset?" (89)» [Al-Mu'minun: 84-89] Når de anerkjenner Tawhid ar-Rububiyah, er det påkrevd at de tilber Ham, den Allmektige, alene, og ikke tillegger noen partnere ved Hans side.

### 3- Troen på Navnene og Egenskapene:

Det vil si: å bekrefte det Allah har bekreftet for Seg Selv i Hans bok, eller er stadfestet for ham av Profeten ﷺ i hans Sunnah; fra Navnene og Egenskapene, på måten som passer Allah, Den Opphøyde, uten Tahrif (forvrengning av betydning), Ta'til (fornektelse av betydning), uten Takyif (si hvordan en viss egenskap er), og Tamthil (å påstå at Han er lik Sin skapelse i Hans egenskaper). Den opphøyde sa:

﴿وَلِلَّهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ فَادْعُوهُ بِهَا ۖ وَذَرُوا الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي أَسْمَائِهِ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ 180﴾

«Allah har de vakreste navnene. Kall på Ham ved dem, og hold dere unna dem som forvrenget Hans navn. De vil få tilbake det de gjorde.» [Al-A'rāf: 180] Og Han, Den Opphøyde, sa:

﴿...لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ﴾

«Ingenting er som Ham. Han er den Althørende, den Altseende.» [Ash-Shura: 11].

Typene av shirk er tre:

- 1- Stor shirk (shirk akbar).
- 2- liten shirk (shirk al-asghar).
- 3- skjult shirk.

1- Stor shirk (shirk akbar):

Kjennetegnet er å likestille noen andre enn Allah med Allah når det gjelder det som er blant Hans særegne egenskaper. Som Han, Den Opphøyde, sa:

﴿إِذْ نُسَوِّكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ 98﴾

«da vi likestilte dere med All verdens Herre.»

[Ash-Shu'ara: 98].

Å vie tilbedelse til andre enn Allah, Den Opphøyde, eller å vie deler av den til andre enn Ham; som å påkalle, å søke hjelp, å gi løfter og å ofre, og andre typer tilbedelse.

Eller det innebærer: å anse som tillatt det som Allah, den Allmektige, har forbudt, eller å forby det Han har tillatt, Eller å forkaste det Allah, den Opphøyde, har påbudt, Som å anse det som tillatt som klart er forbudt i religionen, slik som å tillate sameie uten ekteskap, alkohol, ulydighet mot foreldre, renter eller lignende.

eller å forby det Allah, den Allmektige, har gjort tillatt av gode ting, eller å oppheve det Allah har pålagt; Å tro at bønnen ikke er en plikt, eller at fasten ikke er en plikt, eller at zakat ikke er en plikt.

Stor shirk fører til at gjerninger blir ugyldige, og til evig fortapelse i helvete for den som dør i denne tilstanden. Som Allah sier:

﴿...وَلَوْ أَشْرَكُوا لَحَبِطَ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾

«...men hadde de satt noen andre ved siden av Allah, ville alle deres handlinger vært forgjeves.» [Al-An'am: 88].

Den som dør i denne tilstanden, vil aldri bli tilgitt, og Paradiset er forbudt for ham, Som Den Opphøyde sa:

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ...﴾

«Allah tilgir sannelig ikke at noen assosieres med Ham, men Han tilgir enhver annen synd for den Han vil...» [Sura An-Nisa: 48] Han, Den Opphøyde, sa:

﴿إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ...﴾

«Sannelig, den som assosierer noe med Allah, har Allah gjort Paradiset forbudt, og hans oppholdssted skal være Ilden...» [Al-Ma'idah: 72].

## 2. Liten shirk:

Det er det som er bekreftet i tekstene som shirk, men som ikke når graden av stor shirk; dette kalles liten shirk. Slik som å sverge ved noe annet enn Allah. Slik som å sverge ved Kaba, profetene, tillit, noens liv og lignende, Som Profeten ﷺ sa:

﴿مَنْ حَلَفَ بِغَيْرِ اللَّهِ فَقَدْ كَفَرَ أَوْ أَشْرَكَ﴾.

«Den som sverger ved noe annet enn Allah, har begått vantro eller shirk»<sup>1</sup>.

---

<sup>1</sup> Rapportert av Ahmad i hans Musnad, ved nummeret (6072), og At-Tirmidhi ved nummeret (1535) og sa: hadith Hasan.

Det kan også være større shirk avhengig av hva som er i personens hjerte. Dersom den som sverger ved Profeten eller en bestemt sheikh, i sitt hjerte mener at han er lik Allah, eller at han påkalles utenom Allah, eller at han styrer skaperverket, da er det stor shirk. Men om den som sverger ved noe annet enn Allah ikke hadde denne intensjonen, og det snarere ble sagt av vane uten en slik intensjon, regnes det som liten shirk. Dette forekommer ofte i visse områder, og det er obligatorisk å være oppmerksom på dette og advare mot det, for å verne om og beskytte Tawhid.

### 3. Skjult shirk:

Det er riya (å vise seg frem) som finnes i hjertet. Slik som en som ber eller leser for å bli sett av mennesker, eller gjør tasbih for å bli prist, eller gir almisser for å bli rost. Dette ugyldiggjør den gjerningen som ble gjort for å bli sett av mennesker, men ikke de øvrige gjerningene som ble gjort oppriktig for Allah.

Profeten ﷺ sa:

«الشِّرْكُ فِي هَذِهِ الْأُمَّةِ أَخْفَى مِنْ دَيْبِبِ النَّمْلَةِ السَّودَاءِ عَلَى الصَّفَاةِ السَّودَاءِ فِي ظُلْمَةِ اللَّيْلِ، وَكَفَارَتُهُ أَنْ يَقُولَ: "اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ أَنْ أَشْرِكَ بِكَ شَيْئًا وَأَنَا أَعْلَمُ، وَأَسْتَغْفِرُكَ مِنَ الذَّنْبِ الَّذِي لَا أَعْلَمُ».

«Shirk i denne nasjonen er mer skjult enn krypingen til en svart maur på en svart, glatt stein i nattemørket, og soningen for det er å si: "O Allah, jeg søker tilflukt hos Deg fra å begå shirk mot Deg

med noe, vel vitende om det, og jeg ber Deg om tilgivelse for den synden jeg ikke kjenner til"»<sup>1</sup>.

Typer av Kufr (vantro):

Den første typen: Stor vantroskap (kufr al-Akbar):

Den fører til evig opphold i helvete, og det er fem typer:

1. Vantroskap ved benektelse:

Som er å tro at profetene er løgnere. Dette er sjeldent blant de vantro; for Allah har støttet Sine sendebud med klare bevis. Tilstanden til disse fornekterne er slik som Allah har beskrevet dem:

{وَجَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنْفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا...}

«Og de har fornektet dem mot bedre vitende, i urettferdighet og arroganse...» [An-Nahl: 14].

2. Vantroskap av avvisning og arroganse:

Dette er som vantroen til Iblis, for han verken benektet Allahs befaling eller avviste den, men møtte den snarere med avvisning og arroganse. Den opphøyde sa:

{وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَىٰ وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ}

{34}

«Og da Vi sa til Englene: 'Prostrer dere for Adam,' så prostret de seg, unntatt Iblis. Han nektet og var arrogant, og var en av de vantro.» [Al-Baqarah: 34].

---

<sup>1</sup> Rapportert av al-Bukhari i al-Adab al-Mufrad ved nummeret (716), og Ahmad i al-Musnad ved nummeret (19606), og al-Diya al-Maqdisi i al-Ahadith al-Mukhtarah (1/150), og autentisert av al-Albani i Sahih al-Jami' al-Saghir ved nummeret (3731).

### 3- Vantro ved aversjon:

Det er at han med sin hørsel og sitt hjerte vender seg bort fra å følge sannheten, ikke vender seg mot den og ikke enser den. Den opphøyde sa:

﴿وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ ثُمَّ أَعْرَضَ عَنْهَا إِنَّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ مُنتَقِمُونَ﴾  
{22}

«Og hvem er mer urettferdig enn den som blir formanet med sin Herres tegn, men vender seg bort fra dem? Sannelig, Vi vil kreve gjengjeldelse fra de skyldige.» [As-Sajdah: 22].

Når det gjelder delvis å vende seg bort, er det en overtredelse og ikke vantrø; slik som den som unnlater å lære seg noen av religionens plikter, som reglene for fasten, Hajj eller lignende.

### 4. Vantro basert på tvil:

Det er ved at man vakler, ikke er fast i sin tro på Sannheten, men heller tviler på den, som i Hans ord, den Høyeste:

﴿وَدَخَلَ جَنَّتَهُ وَهُوَ ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ قَالَ مَا أَظُنُّ أَن تَبِيدَ هَذِهِ أَبَدًا 35 وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِن رُّدِدتُ إِلَى رَبِّي لَأَجِدَنَّ خَيْرًا مِّنْهَا مُنْقَلَبًا 36﴾

«Og han gikk inn i sin hage mens han gjorde urett mot seg selv. Han sa: 'Jeg tror ikke at denne noensinne vil forgå.' (35)»

«Og jeg tror ikke Timen er forestående, og om jeg blir brakt tilbake til min Herre, vil jeg sannelig finne et bedre sted å vende tilbake til enn den. (36)» [Al-Kahf: 35-36].

### 5. Vantro basert på hykleri:

Det er å vise troskap (iman) med sin tunge, og skjule vantroskap i sitt hjerte. Den opphøyde sa:

﴿وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَبِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ﴾ (8)

«Og blant folk er det de som sier: 'Vi tror på Allah og på den Ytterste Dag,' men de er ikke troende. (8)» [Al-Baqarah: 8].

Dette er typene av den store vantroen som fører ut av islam.

Den andre typen: Liten vantro (kufr al-Asgar):

Denne typen fører ikke til evig opphold i helvete. Det er det som i Koranen og Sunnah er omtalt som kufr uten bestemt form, men snarere nevnt i ubestemt form. Eksemplene på dette er mange, blant dem er: Det ble rapportert av Abū Hurayrah (måtte Allah være fornøyd med han) at Profeten ﷺ sa:

«اِنَّتَانِ فِي النَّاسِ هُمَا بِهِمْ كُفْرٌ: الطَّغْنُ فِي النَّسَبِ، وَالنِّيَاحَةُ عَلَى الْمَيِّتِ».

«To ting blant mennesker er vantro: baktalelse av avstamning, og jamring over den døde»<sup>1</sup>.

## 2) Troen på englene:

De tilhører den usette verden. Allah har skapt dem av lys og de tilber Allah, den Opphøyde, Og ingenting av Herredømmets og Guddommelighetens egenskaper tilhører dem. De er ikke ulydige mot Allah i det Han har befalt dem,

---

<sup>1</sup> Rapportert av Muslim ved nummeret (121), og Ahmad i Musnad ved nummeret (10434).

og de gjør det de blir befalt. De er mange i antall—ingen kan telle dem unntatt Allah.

Troen på englene omfatter fire ting:

1. Troen på deres eksistens.

2. Troen på de blant dem som vi kjenner ved navn; som Jibril, Mikai'l, Israfil og andre. Den vi ikke kjenner ved navn, tror vi på i sin helhet.

3. Troen på de av deres egenskaper vi er blitt gjort kjent med, som nevnt i Koranen og Sunnah. Når det gjelder Jibrils skikkelse, så har Profeten ﷺ fortalt at han så ham i den formen Allah skapte ham, og han hadde seks hundre vinger som dekket horisonten.

4. Troen på det vi kjenner til av deres handlinger, slik som deres lovprisning av Allah og deres tilbedelse av Ham dag og natt, uten tretthet eller svekkelse.

For eksempel: Jibril, som er betrodd åpenbaringen.

Isrāfil: Den som har fått i oppdrag å blåse i hornet.

Dødsengelen: den som er gitt i oppdrag å ta sjelene ved døden.

Malik: som vokter Helvete. Ridwan: som vokter Paradiset, og andre.

### **3) Troen på bøkene:**

Med bøkene menes de himmelske bøkene som Allah, Den Opphøyde, har åpenbart til sine

sendebud. En veiledning og barmhjertighet for menneskeheten, slik at de kan oppnå lykke i denne verden og i det hinsidige.

Troen på bøkene omfatter fire ting:

1. Troen på at de sannelig er sendt ned fra Allah.
2. Troen på dem vi kjenner ved navn; slik som Koranen som ble åpenbart for Muhammad ﷺ, og Toraen (Tawrah) som ble åpenbart til Musa (Moses) (fred være med ham), og Evangeliet (Injil) som ble åpenbart for Isa (Jesus) (fred være med han), Og Salmene (Zabur) som ble gitt Dawud (David) (fred være med ham).

De vi ikke kjenner navnet på, tror vi på i sin helhet.

3. Å tro på deres budskap; slik som Koranens budskap, og budskapet i det som ikke er blitt forandret av de tidligere bøkene.

4. Å handle etter bestemmelsene i det som ikke er blitt opphevet, og akseptere og underkaste seg det, enten vi forstår Hans visdom eller ikke. Alle de foregående bøkene er opphevet av Den opphøyde Koranen. Det er derfor ikke tillatt å anvende noen lov fra de tidligere skriftene, med mindre den er autentisk og bekreftet av den hellige Koranen eller den profetiske Sunnah.

#### **4) Troen på sendebudene:**

Sendebudene: flertall av sendebud; et menneske som fikk åpenbart en lov, og ble befalt å formidle

den. Den første av dem er Nuh (Noa) (fred være med han), og den siste av dem er Muhammad ﷺ. De er skapte mennesker. De har ingen av Herredømmets og Guddommelighetens egenskaper.

Troen på sendebudene innebærer:

1. Troen på at deres budskap er sannhet fra Allah. Den som avviser budskapet til én av dem, har avvist dem alle.

2. Troen på dem vi har lært navnet på ved deres navn, slik som: Muhammad, Abraham, Moses, Jesus og Noah — måtte fred og velsignelse være med dem. De er de viljesterke sendebudene.

Når det gjelder dem vi ikke kjenner ved navn, tror vi på dem i sin helhet. Den opphøyde sa:

﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّن قَبْلِكَ مِنْهُمْ مَّن قَصَصْنَا عَلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَّن لَّمْ نَقْصُصْ عَلَيْكَ...﴾

«Og Vi har visselig sendt Sendebud før deg; blant dem er de Vi har berettet om for deg, og blant dem er de Vi ikke har berettet om for deg...» [Ghafir: 78].

3. Å tro fullt og helt på det som er autentisk berettet fra dem (fred være med dem).

4. Å handle etter Shariaen til den som ble sendt til oss fra dem, deres siste, Muhammad – fred og velsignelse være med ham –.

## 5) Troen på den siste dagen:

Det er Dommens dag, der menneskene vekkes opp til regnskap og gjengjeldelse. Den ble kalt slik

fordi det ikke kommer noen dag etter den, når innbyggerne i Paradis får sine steder, og innbyggerne i Ilden får sine steder.

Når det kommer til troen på den siste dag, så omfatter det tre ting:

### **A- Troen på oppstandelsen:**

Dette er oppvekkelsen av de døde, når det blåses i hornet for andre gang, da vil menneskene stå frem for verdenenes Herre, barføtte, nakne og uomskårne, Den opphøyde sa:

﴿كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ وَعَدَّا عَلَيْهَا إِنَّا كُنَّا فَاعِلِينَ 104﴾

«Likesom Vi begynte den første skapelsen, skal Vi bringe den tilbake. Et løfte som påligger Oss. Sannelig, Vi vil fullbyrde det.» (104) [Al-Anbiya': 104].

### **B- Troen på regnskapet og gjengjeldelsen:**

hvor tjeneren blir holdt ansvarlig for sine gjerninger, og blir belønnet for dem, sa Den opphøyde:

﴿إِنَّ إِلَيْنَا إِيَابَهُمْ 25 ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا حِسَابَهُمْ﴾

«Sannelig, til Oss er deres tilbakevending.» (25)

«Deretter, sannelig, påhviler det Oss å avregne dem.» [Al-Ghashiyah: 25-26].

### **Svar: Troen på paradiset og helvete:**

at de er skapelsens evige endepunkt. Paradiset er lykkens bolig, som Allah har forberedt for de gudfryktige troende som har adlydt Allah og Hans Sendebud ﷺ. I den finnes det som intet øye har sett,

ingen øre har hørt, og som ikke har falt noe menneske inn.

Angående helvete; Det er straffens bolig. Allah, Den Opphøyde, har forberedt den for de vantro som nektet å tro på Allah og var ulydige mot hans profeter. I den finnes det former for straff og pinsler som ingen kan forestille seg.

## **6) Troen på sjebnen (qadar), både godt og dårlige av den:**

Meningen med sjebnen (Qadr): Allahs forutbestemmelse av hva som vil skje, i samsvar med Hans forutviten og slik Hans visdom har bestemt.

Når det kommer til troen på Qadr, så omfatter det fire ting:

1- Kunnskap: Troen på Allahs kunnskap, og at Han kjenner til alt som har vært og alt som vil skje, og hvordan det vil skje, både i sin helhet og i detalj, fra evighet og til evighet. Han er den Allvitende, Æret er Han, som vet om det som ikke var, hvordan det ville vært om det hadde vært. Som Allah sa:

﴿وَلَوْ رُدُّوا لَعَادُوا لِمَا نُهُوا عَنْهُ...﴾

«Og hadde de blitt sendt tilbake, ville de ha vendt tilbake til det de ble forbudt...» [Al-An'am: 28].

2- Nedskrivningen: At Allah, Den Opphøyde, har skrevet ned bestemmelsene for alle ting frem til Dommedag. Som Den opphøyde sa:

﴿أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّ ذَلِكَ فِي كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ﴾

«Vet du ikke at Allah kjenner alt som er i himlene og på jorden? Det er (alt skrevet) i Boken [al-Lawh al-Mahfuz (den fullstendige nedskrevne skjebnes Bok, som er hos Allah). Det første Allah skapte var pennen, og kommanderte den så til å skrive. Den spurte: "Hva skal jeg skrive?". Allah sa: "Skriv ned alt som vil skje (helt) fram til Oppstandelsens Dag"]. Dette er lett for Allah». [Al-Hajj: 70].

3- Troen på Allahs vilje: at ingenting skjer i dette universet uten at Allah vil det, Den Mektige og Majestetiske. Den opphøyde sa:

﴿وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ...﴾

«Din Herre skaper det Han vil og velger...» [al-Qaşaş: 68] Mennesket har en vilje som ikke går utover Allahs vilje, som Han, den Opphøyde, sa:

﴿وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ﴾

«Og dere ønsker ikke annet enn det Allah, verdens Herre, vil». [At-Takwir 29]

4. Troen på skapelsen: at Allah har skapt skapningene og deres handlinger, både gode og onde. Den opphøyde sa:

﴿اللَّهُ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ﴾

«Allah er Skaperen av alle ting, og Han er Vokter over alle ting.» [Az-Zumar: 62].

Disse nivåene er samlet i dette verset:

Hans kunnskap, Hans nedskrivning, Hans vilje og Hans skapelse, som er frembringelse og forming.

### **Tredje tema: Ihsan (perfeksjon i tilbedelse)**

Ihsan: en søyle – å tilbe Allah som om du ser Ham; og selv om du ikke ser Ham, så ser Han deg.

At et menneske utfører sine tilbedelseshandlinger som om det står foran Allah, den Opphøyde. Dette krever fullkommen ærefrykt og omvendelse til Ham. Det kreves også at tilbedelsen utføres i samsvar med Profeten ﷺ sin Sunnah.

Ihsan har to grader, og dets folk er på to nivåer:

Det første nivået: Bevitnelsens nivå, og det er det høyeste av de to. Det er at tjeneren handler som om han ser Allah med sitt hjerte; da blir hjertet opplyst av troen, inntil det usynlige blir som det synlige.

Det andre nivået: Stadiet for oppriktighet og gudsbevissthet. Det er at tjeneren arbeider for å være bevisst på at Allah ser ham og er klar over ham; når han er bevisst dette, da er han oppriktig overfor Allah.

### **Fjerde tema: En kortfattet oversikt over grunnprinsippene til Ahl as-Sunnah wal-Jamā'ah.**

For det første: å følge det som er kommet i Koranen og Sunnah, i det indre og i det ytre. Ikke å

sette noen persons ord over Allahs ord og Hans sendebuds ord ﷺ.

For det andre: renheten i deres hjerter og tunger overfor Profetens ﷺ sahaba. De står for at kalifen etter Allahs sendebud ﷺ er: Abu Bakr, deretter Umar, deretter Uthman, og deretter Ali – måtte Allah være fornøyd med dem alle.

For det tredje: Kjærlighet for Ahl al-Bayt (familien) til Allahs Sendebud ﷺ og lojalitet overfor dem, spesielt de rettskafne blant dem.

4. Ikke gjøre opprør mot lederne og de styrende, selv om de er urettferdige. Det bes for dem om rettskaffenhet og styrke. Heller ikke skal det påkalles ondt over dem. Det å adlyde dem er en plikt fra lydigheten til Allah, så lenge de ikke befaler ulydighet. Hvis de befaler noe syndig, skal de ikke adlydes i det, men de adlydes i det som er rett ellers.

5. Å tro på miraklene (karāmāt) til Allahs venner. Det er det Allah utfører gjennom dem i form av overnaturlige hendelser.

For det sjette: De erklærer ikke bønneretningens folk som vantro utelukkende på grunn av synder og store synder, slik kharijittene gjør. Snarere består trosbrorskapet selv med synder. De sier om synderen: Han er en troende ved sin tro, og en synder ved sin store synd.

## Kapittel 2: Det som omhandler tilbedelseshandlinger.

### **Første emnet: Renselse (ṭahārah):**

Renselse (ṭahārah): Den språklige betydningen er renslighet og renhet fra fysiske og åndelige urenheter.

I sharia: opphevelse av rituell urenhet (ḥadath) og fjerning av fysisk urenhet (najas). Renselse er nøkkelen til bønnen. Derfor er det å lære seg dette en av de viktigste oppgavene i religionen, som det påligger enhver muslim å lære og befatte seg med.

#### **For det første: Typer av vann:**

1- Rensende (ṭahūr): det er gyldig å rense seg med det, enten det forblir i sin opprinnelige skapelse – som regnvann, elver eller hav – eller det har blitt blandet med et rent stoff som ikke dominerer det og ikke fratar det dets navn.

2. Det urene (najis): Det er ikke tillatt å bruke det. Det opphever ikke rituell urenhet (ḥadath), og det fjerner ikke urenhet (najas). Det er det hvis farge, lukt eller smak har endret seg på grunn av en urenheter.

#### **For det andre: Najasa (urenheter):**

Najasa (urenheter): Det er en spesifikk urenheter. Dens art forhindrer bønnen; Slik som urin, avføring, blod og lignende, og det forekommer på kroppen, stedet og plagget.

Grunnregelen for alle ting er tillatelse og renhet. Så den som hevder at en gitt ting er uren, påhviler det ham å fremlegge beviset. Slim, menneskesvette og eselsvette er ikke urenhet (najas); de er rene, selv om de kan oppfattes som frastøtende. Alt som er urent er skittent, men ikke omvendt.

Najasa (urenhet) har tre grader:

Den første: Grov najasa (urenhet);

Eksempler: Urenhet fra noe en hund har slikket i, Måten den renses på er: å vaske den sju ganger, den første vaskingen med jord.

2. Lett urenhet (najasah al-mukhaffafah):

som urin fra et guttespedbarn hvis den kommer på et klesplagg og lignende. Måten den renses på er ved å dynke den med vann til den er helt dekket, og det er ikke nødvendig å gni eller vri den.

Den tredje: Middels najasa (urenhet):

Som menneskelig urin og avføring, og de fleste urenheter, når det kommer på bakken, et klesplagg eller lignende. Fremgangsmåten for å rense den: Ved å fjerne urenhetens fysiske substans, dersom den har en, og rengjøre området med vann eller andre rensemidler.

Blant det som det foreligger bevis for at er urent:

1- Menneskets urin og avføring.

2- Madhy og wady<sup>1</sup>.

---

<sup>1</sup> Madhy (pre-ejakulær væske): En tynn, fargeløs væske som kommer ut ved forpill, ved å tenke på samleie, ønske det, ved å se, eller lignende. Den kommer ut i form av dråper, og man merker kanskje ikke at den kommer

3. Avføring fra dyr hvis kjøtt ikke spises.
4. Menstruasjonsblod og barselblødning (blødning etter fødsel).
5. Hundens spytt.
6. Det selvdøde, og unntak gjøres for:
  - a. Når mennesket dør.
  - b. Død fisk og gresshopper.
  - c. Døde dyr uten rennende blod, som fluer, maur, bier og lignende.
  - d. Knokler, horn, klør/negler, hår og fjær fra det selvdøde (dyret).

Hvordan man renser najasa (urenhet):

1. Med vann, som er det grunnleggende middelet for rensing av urenheter (najasa), og man går ikke bort fra det til noe annet.

2. Den sharia-foreskrevne metoden for renselse av gjenstander som er urene eller har blitt rammet av urenheter (najasa):

a. Skinnen fra et selvdødt dyr (maytah) blir renses ved garving.

b. Renselsen av skålen, dersom en hund har slikket i den, er å vaske den sju ganger; den første vaskingen med jord.

c. Man renser et plagg som har fått menstruasjonsblod på seg ved å skrape det,

---

ut. Wady: Det er en tykk, hvit væske som kommer ut etter urinering, eller når man bærer noe tungt.

deretter gni det med vann, og så skylle det. Hvis det blir igjen et spor etter dette, så skader det ikke.

d. Renselsen av en kvinnes kjoleslep skjer ved det som kommer etter av ren jord.

e. Renselse av plagget fra urinen til et guttespedbarn skjer ved stenking, og fra et jentespedbarn ved vasking.

f. Rensing av plagget for madhy: ved å stenke vann på stedet.

g. Å rense skosålen: ved å stryke den mot ren jord.

h. Rensing av jorden for najasa (urenhet): ved å helle en bøtte med vann over stedet, eller la det tørke i solen eller vinden. Når sporet av urenheten er borte, blir det rent.

### **For det tredje: Det som er forbudt for den rituelt urene (muhdith) å gjøre:**

Ting som er forbudt for den som har liten eller stor rituell urenhet (hadath):

1. Obligatorisk eller frivillig bønn; Slik det ble rapportert av Ibn Umar (må Allah være fornøyd med dem begge) at Profeten ﷺ sa:

«لَا يَقْبَلُ اللَّهُ صَلَاةَ بَعِيرٍ طُهُورٍ».

«Allah aksepterer ikke bønnen uten renselse»<sup>1</sup>.

---

<sup>1</sup> Rapportert av Muslim, ved nummeret (224).

2. Å berøre Koranen. .For det er berettet i skriftet som Profeten ﷺ skrev til Amr ibn Hazm, hvor han sa:

«لَا يَمَسُّ الْقُرْآنَ إِلَّا طَاهِرٌ».

«Ingen skal berøre Koranen unntatt den som er ren.»<sup>1</sup>

3. Å utføre Tawaf rundt Kaba; Som Profeten ﷺ sa:

«الطَّوَافُ بِالْبَيْتِ صَلَاةٌ، إِلَّا أَنَّ اللَّهَ أَبَاحَ فِيهِ الْكَلَامَ».

«Tawaf rundt Kaba er en bønn, unntatt at Allah har tillatt tale under den»<sup>2</sup>. Profeten ﷺ gjorde også wudu for tawaf. Det er autentisk berettet fra ham ﷺ at han forbød den menstruerende kvinnen fra å utføre Tawaf (omløpet rundt Kaba) inntil hun blir ren.

De tingene som er særskilt forbudt for den som er i en tilstand av stor rituell urenhet, er:

1. Å lese Koranen. Hadithen fra Ali (må Gud være fornøyd med ham) sier: «Ingenting hindret ham – altså Profeten ﷺ – fra Koranen, unntatt janabah.»<sup>3</sup>

---

<sup>1</sup> Rapportert av Malik i al-Muwatta ved nummeret (680 og 219), og al-Darimi ved nummeret (312), og Abd al-Razzaq i hans klassifiserte samling ved nummeret (1328), og klassifisert som autentisk av al-Albani i Irwa al-Ghalil ved nummeret (122).

<sup>2</sup> Rapportert av an-Nasa'i, ved nummeret (12808), og Ahmad, ved nummeret (15423), og erklært autentisk av al-Albani i Irwa al-Ghalil, ved nummeret (121).

<sup>3</sup> Rapportert av Ibn Majah ved nummeret (594), og Ibn Hibban ved nummeret (799), og klassifisert som svak av al-Albani i Da'if Sunan at-Tirmidhi ved nummeret (146).

2. Å oppholde seg i moskeen uten rituell vask (wudu); Allah sa:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقْرَبُوا الصَّلَاةَ وَأَنْتُمْ سُكَرَىٰ حَتَّىٰ تَعْلَمُوا مَا تَقُولُونَ وَلَا جُنُبًا إِلَّا عَابِرِي سَبِيلٍ حَتَّىٰ تَغْتَسِلُوا...﴾

«Å dere som tror! Nærm dere ikke bønnen når dere er beruset, inntil dere vet hva dere sier, og heller ikke når dere er i en uren tilstand – unntatt om dere er på gjennomreise – inntil dere har badet...» [An-Nisa': 43].

Hvis den som er i en tilstand av større rituell urenhet utfører wudu, er det tillatt for ham å oppholde seg i moskeen. Likeledes er det tillatt for den som er i en tilstand av større rituell urenhet å kun passere gjennom moskeen, uten å sette seg ned i den.

### **For det fjerde: Gode manerer ved toalettbesøk:**

Det er anbefalt ved toalettbesøk:

1. Å holde seg borte og skjult for mennesker på et avsondret sted.

2. Si den overleverte duaen når man går inn, og den lyder som følgende:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْخُبْثِ وَالْخَبَائِثِ».

«Å Allah, jeg søker tilflukt hos Deg fra det mannlige og kvinnelige dijinnene»<sup>1</sup>.

Det som er obligatorisk ved toalettbesøk:

1. Å beskytte seg mot urin.

---

<sup>1</sup> Rapportert av al-Bukhari, ved nummeret (142) og Muslim, ved nummeret (122).

2. Dekking av intime deler ('awrah).

Det som er forbudt ved toalettbesøk:

1. Å vende seg mot qibla eller vende ryggen til den.

2. Å gjøre behovet på folks vei og deres offentlige steder.

3. Å urinere i stillestående vann.

Mislikte handlinger ved toalettbesøk:

1. Å berøre penis med høyre hånd under toalettbesøket.

2. Å utføre istinja og istijmar med høyre hånd.

3. Det er mislikt å snakke på toalettet, og spesielt å nevne Allahs navn.

### **For det femte: Regler for Istinja og Istijmar:**

Istinjā: Å fjerne urenheter fra de to utgangene med vann.

Istijmār: Å fjerne urenheter fra de to utgangene med noe annet enn vann, som steiner og papir.

Vilkår for det som brukes til istijmar:

1. Må være tillatt.

2. Å være ren.

3. Det må være rensende.

4- Må ikke være bein eller møkk.

5. Det må ikke brukes noe ærverdig; slik som papirer som inneholder Allahs navn.

Det er også tillatt å nøye seg med istijmār under to betingelser:

1. Urenheten skal ikke overskride det vanlige området.

2. Istijmar må utføres med tre rensende steiner eller flere.

### **For det Sjette: reglen for wudu:**

Wudu er obligatorisk for tre tilbedelseshandlinger:

1. Bønn; enten den er obligatorisk eller frivillig.

2. Å berøre Mushafen.

3. Tawaf (omløpet rundt Kaba).

Betingelser for vasking (wudu):

1. Islam.

2- Forstand (intellekt).

3-Evne til å skille mellom ting og forstå (mottagelig alder).

4. Intensjon: Den har sitt sete i hjertet, og å uttale den høyt regnes som en invasjon (bid'ah). Enhver som ønsker å utføre wudu, har dermed hatt intensjonen. Å vaske kroppsdelene i wudu med intensjon om å kjøle seg ned eller bli ren, er ikke wudu.

5. Opprettholdelse av intensjonen: at man ikke har til hensikt å avbryte den frem til renselsen er fullført.

6. Opphør av det som nødvendiggjør wudu. Unntatt fra dette er: de med kontinuerlig utslipp, og kvinner med vedvarende blødning.

7. Istinja' eller istijmar, for den som har hatt avgang av urin eller avføring.

8. Vannets rensende evne, og dets lovlighet.

9. Å fjerne alt som forhindrer vannet i å nå huden.

10. At bønnetiden innkommer for den som har vedvarende hadath.

De obligatoriske delene av wudū':

1. Å vaske ansiktet (inkludert munnskylling og naserens).

2. Å vaske hendene inkludert albue.

3. Å stryke over hele hodet (inkludert ørene).

4. Å vaske føttene opp til anklene.

5. Å følge riktig rekkefølge for wudus kroppsdel.

6. Al-Muwālāh: Det skal ikke være et langt opphold mellom kroppsdelene.

Fremgangsmåten for wudu:

1. Å si "Bismillah" (I Allahs navn).

2. Å vaske hendene tre ganger.

3. Å vaske ansiktet (inkludert munnskylling og naserens) tre ganger.

4. Å vaske hendene opp til albue tre ganger, og begynne med høyre, deretter venstre.

5. Å stryke over hodet (inkludert ørene).

6. Å vaske føttene opp til anklene tre ganger og begynne med høyre fot, deretter venstre.

Hva som bryter wudu:

1. Det som kommer ut av de naturlige åpningene, for eksempel: urin, luft og avføring.

2. Ekkelt og urent utslipp fra kroppen.

3. Forstandstap ved søvn eller annet.

4. Å direkte berøre kjønnsorganet eller anus med hånden uten at det er noe imellom dem.

5. Å spise kamelkjøtt.

6. Å fortale fra Islam (måtte Allah beskytte oss og muslimene fra det).

### **For det sjuende: Regler for tørking over khuffayn (lærstøvler) og jawrabayn (sokker):**

1. Khuff: Hva som helst man bruker som fottøy, laget av lær og lignende.

2. Sokk: Det som bæres på føttene, laget av ull, bomull eller lignende.

Betingelser for tørking over dem:

1. Man må ha tatt dem på etter fullført renselse.

2. Å dekke føttene samt anklene.

3. De må være rene.

4. Tørking må skje innen den angitte tidsperioden.

5. Strykingen må gjelde for wudu, og ikke for ghusl.

6. Khuffayn og lignende må være tillatt. Det er ikke tillatt å tørke over noe som er urettmessig tilegnet, eller over silke for en mann, fordi det som er forbudt ikke kan være grunnlag for en religiøs lettelse.

Tiden for tørking:

For den bosatte: én dag og natt, og for den reisende: tre dager og tre netter.

Metoden for tørking:

Man fukter hånden med vann, og tørker over oversiden av sokkene eller khuffayn, fra tærne opp til leggen, én gang.

Det som bryter tørkingen:

1. Utløp av tiden for tørking.
2. Å ta av sokkene eller en av dem.
3. At større hadath inntreffer.

Reglen for tørking over khuffayn:

Det er en tillatelse, og å utføre det er bedre enn å ta av khuffayn og vaske føttene; for å benytte seg av Allahs tillatelse, i etterfølgelse av Profeten ﷺ, og i motsetning til nyvinnerne.

3. Å stryke over skinner, bandasjer og plaster:

Skinner (al-jabā'ir): Det som festes på brudd, som gips, pinner og lignende.

Al-'Asa'ib: Det som bindes rundt et sår, en knusning eller et brannså; laget av tøy og lignende.

Plaster: Noe som festes på sår eller byller for behandling.

Reglen for tørking over dem:

Tillatt: når det er nødvendig å beholde den, forutsatt at den ikke går utover der det er behov for den.

Det er heller ikke tillatt når behovet for det har forsvunnet, eller når fjerningen av det ikke medfører vanskelighet eller skade.

Metoden for tørking over dem:

Man vasker det som er rundt den, og tørker over den fra alle sider, Man tørker ikke utover området for wudu.

### **For det åttende: reglen om tayammum:**

Tayammum: er å stryke over ansiktet og hendene med det som er på jordoverflaten, med intensjon om renselse, på en foreskreven måte.

Dens dom:

Tayammum skal utføres i stedet for wudū og ghusl når vann mangler, eller man ikke kan bruke det.

Visdommen (al-ḥikmah) bak dens foreskrivelse:

Tayammum er et av særpregene for Muhammads ﷺ ummah, En lettelse fra Allah overfor denne nasjonen, og en velgjerning fra Ham til den, var ukjent for tidligere nasjoner.

Foreskrevne tilfeller for tayammum:

1. Hvis vann ikke er tilgjengelig, enten man er bosatt eller på reise, og man har søkt etter det, men ikke funnet det.

2. Hvis man har vann som trengs til drikking eller matlaging, og det å bruke det til renselse ville føre til at man frykter tørst for seg selv, et annet menneske eller et aktverdig dyr.

3. Hvis man frykter skade på kroppen ved bruk av vann, grunnet sykdom eller forsinket helbredelse.

4. Hvis man er forhindret fra å bruke vann på grunn av sykdom som hindrer bevegelse, og ikke har noen til å utføre wudu for seg, og frykter at tiden for bønner løper ut.

5. Hvis han frykter kulde ved å bruke vann, og ikke finner noe å varme det opp med, utfører han Tayammum og ber.

Fremgangsmåte for tayammum:

At man slår hendene på jorden med spredte fingre, deretter tørker man ansiktet med innsiden av fingrene, og hendene med håndflatene, og tørkingen skal dekke hele ansiktet og hendene.

Hva som bryter tayammum:

1. At vann blir tilgjengelig, hvis tayammum skyldtes vannmangel. Eller evnen til å bruke vann, dersom tayammum skyldtes at man ikke kunne bruke det.

2. Den blir ugyldig av det som bryter wudu, eller det som krever ghusl, slik som janaba, hayd og nifas. Bestemmelsen for den som ikke er i stand til å bruke vann eller utføre tayammum:

Den som mangler vann og jord, eller kommer i en tilstand der han ikke er i stand til å berøre huden med vann eller jord, skal be i henhold til sin tilstand, uten wudu og tayammum, for Allah pålegger ikke en sjel mer enn den kan bære. Skulle det hende at

han senere finner vann og jord, eller blir i stand til å bruke dem, skal han ikke gjenta bønnen han har utført, fordi han har gjort det han ble befalt. Slik Allah sa:

﴿...فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ...﴾

«...så frykt Allah etter deres beste evne...» [At-Taghabun: 16]. Også som Profeten ﷺ sa:

﴿إِذَا أَمَرْتُكُمْ بِأَمْرٍ فَأَتُوا مِنْهُ مَا اسْتَطَعْتُمْ﴾.

«Når jeg befaler dere noe, så gjør så mye av det dere klarer.»<sup>1</sup>.

Merk: Dersom man har utført tayammum for større rituell urenhet (janābah), og deretter finner vann, må man utføre ghusl.

### **For det niende: Bestemmelser om menstruasjon og barselblødning:**

For det første: Menstruasjon (hayd):

Det er et naturlig blod som kommer fra dypet av livmoren på bestemte tider. Som oftest varer den hver måned i seks eller sju dager, og den kan øke eller minke. Kvinnens syklus kan være lengre eller kortere, alt etter hvordan Allah, Den Opphøyde, har skapt hennes natur.

Regler for den menstruerende kvinnen:

---

<sup>1</sup> Rapportert av al-Bukhari, ved nummeret (7288) og Muslim, ved nummeret (6066).

1. En menstruerende kvinne verken ber eller faster under menstruasjonen, og det er ikke gyldig for henne.

2. En menstruerende kvinne skal ta igjen fasten, men ikke bønnen, når hun har blitt ren etter sin menstruasjon.

3. Hun har ikke lov til å utføre tawaf (omløpet rundt Ka'bah), lese Koranen eller sitte i moskeen.  
4- Det er forbudt for hennes ektemann å ha samleie med henne før menstruasjonen er over og hun har utført den rituelle vasken.

5. Det er tillatt for en ektemann å ha intimitet med sin menstruerende kone på andre måter enn samleie, som kyss, berøring og lignende.

6. Det er ikke tillatt for hennes ektemann å skille seg fra henne mens hun menstruerer.

Renhet er at blødningen opphører. Når den opphører, er hun blitt ren, og menstruasjonsperioden er over, og da må hun utføre ghusl (full renselse). Deretter kan hun igjen gjøre det hun ble forhindret fra på grunn av menstruasjonen.

Hvis hun etter renselsen ser en brunaktig eller gulaktig utflod, skal hun ikke ta hensyn til det. For det andre: Barselrenselse (al-Nifas):

Det er blod som livmoren frigjør ved og etter fødselen, og det er resten av blodet som ble holdt tilbake under svangerskapet.

Barselblødning er som menstruasjon når det gjelder det som er tillatt, for eksempel nytelse med henne, bortsett fra kjønnsorganene.

Når det gjelder det som er forbudt: som samleie, og forbud mot å faste, be, utstede skilsmisse, utføre tawaf, lese Koranen og oppholde seg i moskeen, Ghusl er obligatorisk for henne ved opphør av blødningen, på samme måte som for en menstruerende kvinne.

Hun er pålagt å ta igjen fasten, men ikke bønnen; bønnen tar hun ikke igjen, slik som en menstruerende kvinne.

Dens lengste varighet er førti dager. Hvis blødningen til kvinnen i nifas (barselperioden) opphører før de førti dagene, er hennes nifas avsluttet, og hun skal da vaske seg, be, og gjenoppta det hun var forhindret fra å gjøre på grunn av nifas.

### **Det andre temaet: Bønn**

#### **For det første: Bestemmelser om adhan og iqamah:**

Adhan ble foreskrevet i det første året av hijraen. Årsaken til dens innstiftelse var at da det ble vanskelig for dem å fastslå tidene, rådførte de seg om å etablere et tegn for dem. Abdullah bin Zayd (måtte Allah være fornøyd med ham) ble vist dette bønnekallet i en drøm, og det ble bekreftet av åpenbaringen.

Adhan: Kunngjøringen om at bønnetiden innkommer. Iqama: Er varselet om etableringen av bønnen.

Adhan (bønnerop) og Iqamah er en kollektiv plikt (farḍ kifāyah) for en gruppe menn for de obligatoriske bønnene. De er to av islams fremtredende riter, og det er ikke tillatt å unnlate dem.

Adhanens vilkår:

1. At bønneutroperen er en mann.
2. Bønneropet må være i riktig rekkefølge.
3. At Adhan er sammenhengende.
- 4- At adhan gis etter at bønnetiden innkommer, unntatt fra dette er den første adhān ved fajr og ved fredagsbønnen.

Adhanens anbefalte (sunnah) handlinger:

1. Å sette fingrene i ørene.
2. Å utføres Adhān i starten av bønnetiden.
3. Å vende hodet mot høyre og så venstre ved ropene til bønn og fremgang (al-ḥay‘alatayn).
4. Å ha en god stemme.
5. Å uttale ordene i adhan rolig og tydelig, uten å dra ut på dem eller forlenge dem overdrevent.
6. Å stanse ved hver setning.
7. Å vende seg mot qibla under adhan.

Adhan består av femten setninger, slik Bilal (måtte Allah være fornøyd med ham) alltid utførte den i nærvær av Allahs sendebud ﷺ.

Setningene til Adhān:

Allāhu akbar (4 ganger).

(«Ash-hadu an lā ilāha illā Allāh»): to ganger.

(«Ashhadu anna Muhammadur Rasulullah»): to ganger.

(«Ḥayya ‘alā aṣ-ṣalāh») (kom til bønne) – to ganger,

(«Ḥayya ‘ala al-falah») (Kom til frelse) – to ganger.

Deretter skal man si: «Allāhu akbar» (to ganger).

Deretter avsluttes det med «La ilaha illallah»: én gang.

I fajr tilføyes det etter Ḥayya ‘alā al-falāḥ: Aṣ-ṣalātu khayrun min an-nawm (bønn er bedre enn søvn), to ganger; fordi det er en tid da menneskene vanligvis sover.

Iqamah er elven setninger som man resiterer raskt; fordi den er for å informere de tilstedeværende, så det er ingen grunn til å resitere den langsomt.

Formuleringen er følgende:

Allāhu akbar (2 ganger).

(Ash-hadu an lā ilāha illā Allāh): én gang.

(Ashhadu anna Muhammadur Rasulullah): én gang.

Ḥayyah ‘alā al-ṣalāh (kom til bønne) – én gang.

(Ḥayy 'ala al-falah) – én gang.

(Qad qāmat aṣ-ṣalāh): to ganger.

(Allāhu akbar): 2 ganger.

(La ilaha illallah): én gang.

Det er anbefalt for den som hører adhan å gjenta det mu'adhdhin sier, unntatt på ḥayya 'ala ṣ-ṣalāh og ḥayya 'ala l-falāḥ, da sier man:

«Lā ḥawla wa lā quwwata illā billāh»

(Det finnes ingen kraft og ingen styrke unntatt hos Allah.) Så sender man salat over Profeten ﷺ. Deretter sier han:

«اللَّهُمَّ رَبَّ هَذِهِ الدَّعْوَةِ التَّامَّةِ، وَالصَّلَاةِ الْقَائِمَةِ، آتِ مُحَمَّدًا الْوَسِيلَةَ وَالْفَضِيلَةَ، وَابْعَثْهُ مَقَامًا مَحْمُودًا الَّذِي وَعَدْتُهُ، إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيعَادَ».

«Allāhumma rabba hādhihi d-da'wati t-tāmmah waṣ-ṣalāti l-qā'imah, āti Muḥammadan al-wasīlah wal-faḍīlah, wab'ath-hu maqāman maḥmūdan alladī wa'adtah, innaka lā tukhlifu l-mī'ād»<sup>1</sup>.

«O Allah, Herre over dette fullkomne kallet og denne etablerte bønner, gi Muhammad al-Wasīlah og al-Faḍīlah, og reis ham opp til den lovede prisverdige stasjonen som Du har lovet ham, sannelig, Du bryter ikke Ditt løfte.»

Også sier han:

«رَضِيتُ بِاللَّهِ رَبًّا، وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا، وَبِمُحَمَّدٍ ﷺ نَبِيًّا».

«Jeg er fornøyd med Allah som min Herre, og med islam som min religion, og med Muhammed (ﷺ) som min Profet»<sup>2</sup>.

---

<sup>1</sup> Sheikh Abdul Aziz bin Abdullah bin Baz - må Allah være nådig med ham - sa i hans Majmu' al-Fatawa (29/141): (Al-Bayhaqi la til, med en god sanad fra Jabir, etter utsagnet «som Du har lovet Ham», følgende: «sannelig, Du bryter ikke løftet»).

<sup>2</sup> Rapportert av At-Tirmidhi, ved nummeret (2635).

Det er forbudt å forlate moskeen etter adhan uten en gyldig grunn eller intensjon om å vende tilbake.

Ved sammenslåing av de to bønnene nøyer man seg med én adhan og én iqāmah for hver bønn.

### **For det andre: Bønnens stilling og viktighet:**

Bønnen er den mest vektlagte av Islams søyler etter de to vitnesbyrdene. Den har en spesiell status, hvor Allah foreskrev den for Sin Sendebud ﷺ under Mi'raj-natten i himmelen, Dette peker dermed på dens storhet, dens bekreftede plikt, og dens status hos Allah, den Mektige og Opphøyde.

Det har kommet mange hadith om dens dyd og dens plikt for den enkelte. At den er obligatorisk er en selvnynlysende sannhet i Islam.

Blant bevisene på dens forpliktelse og bekreftelse er mange tekster fra Koran og Sunnah, og blant disse er:

1. Allah, Den Opphøyde, sier:

﴿...إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَوْقُوتًا﴾

«...Bønnen var en fast forskrift for de troende, en tidsbestemt forpliktelse.» [An-Nisa: 103] Det vil si: påbudt på de tidene som Profeten ﷺ forklarte.

2. Allah, Den Opphøyde, sier:

﴿وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ...﴾

«Og de ble ikke formanet til annet enn å tilbe Allah (Alene), og være Ham oppriktig i sin tro,

overholde as-Salat (tidebønnen)...» [Al-Bayyinah: 5].

3. Hans Ord, Den Opphøyde:

﴿فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ فَلِإِخْوَانِكُمْ فِي الدِّينِ...﴾

«Men hvis de omvender seg og forretter bønnen og gir zakat, så er de deres brødre i troen...» [At-Tawbah: 11].

4. Jaabir (måtte Allah være fornøyd med dem begge) rapporterte at Profeten ﷺ sa:

«إِنَّ بَيْنَ الرَّجُلِ وَبَيْنَ الشِّرْكِ وَالْكُفْرِ تَرْكُ الصَّلَاةِ.»

«Mellom en mann og shirk og kufr er å forlate bønnen.»<sup>1</sup>.

5. Buraydah (må Allah være tilfreds med ham) rapporterte at Profeten ﷺ sa:

«الْعَهْدُ الَّذِي بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمُ الصَّلَاةُ، فَمَنْ تَرَكَهَا فَقَدْ كَفَرَ.»

«Pakten som er mellom oss og dem er bønnen, så den som forlater den har begått kufr»<sup>2</sup>.

De lærde er enstemmig enige om at å fornekte dens plikt er kufr (vantro). For den som forlater den av latskap, er den mest korrekte oppfatningen at det også er kufr (vantro), på grunn av den forutgående autentiske hadithen og Følgesvennernes konsensus om dette.

**For det tredje: Bønnens vilkår:**

1. At bønnetiden innkommer.

---

<sup>1</sup> Rapportert av Muslim, ved nummeret (82).

<sup>2</sup> Rapportert av Tirmidhi ved nummeret (265), og han sa: Hasan sahih gharib, og autentisert av al-Albani i Sahih at-Targhib wat-Tarhib.

Slik Allah sa:

﴿...إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَوْفُوتًا﴾

«...Bønnen var en fast forskrift for de troende, en tidsbestemt forpliktelse.» [An-Nisa] Det vil si: obligatorisk på bestemte tider.

Bønnetidene for de obligatoriske bønnene er som følger:

a. Fajr: Fra daggry til soloppgang.

b. Zuh: Fra solen passerer senit, til skyggen av en ting er like lang som den selv.

c. Al-‘Asr: fra slutten av dhuhur-tiden til solen begynner å gulne, og i tilfelle nødvendig (waqt al-darūrah) frem til solnedgang.

d. Maghrib: Fra solnedgang til den røde skumringen forsvinner.

E. Isha: Fra slutten av Maghribs tid til midnatt.

2. Dekking av intime deler (‘awrah):

Det er det som er obligatorisk å dekke, hvis fremtoning er avskyelig, og som man viser beskjedenhet overfor. Mannens private deler er fra navlen til kneet. Hele kvinnen er awrah i bønne, unntatt ansiktet hennes. Hun dekker ansiktet sitt i nærvær av fremmede (ikke-mahram) menn.

3. Å unngå najasa (urenhet):

Fysisk urenhet (najāsah): Det er en spesifikk type urenhet som hindrer bønn, slik som urin, avføring, blod og lignende. Den kan forekomme på kroppen, på steder eller på klær.

#### 4- Å vende seg mot Qibla (Kaba):

Qiblah er den ærverdige Ka'bah. Den ble navngitt qiblah fordi folk vender seg mot den.

Bønner er ikke gyldig uten å vende seg mot qiblah. Slik Allah sa:

{...وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّواْ وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ...}

«...og hvor som helst dere måtte være, vend deres ansikter mot den...» [Al-Baqarah: 144].

#### 5- Intensjon:

Språklig betyr det «hensikt», og religiøst er det den faste beslutningen om å utføre en tilbedelseshandling for å komme nærmere Allah. Den hører hjemme i hjertet og trenger ikke å uttales; å si den høyt er snarere en religiøs nyvinning (bid'ah).

#### For det fjerde: Bønnens søyler:

De er fjorten søyler:

Den første søylen: Å stå for den som er i stand til det:  
Som Allah sa:

{...وَقُومُواْ لِلّٰهِ قَنِينًا...}

«...og stå for Allah i fromhet.» [Al-Baqarah: 238].  
Og en marfū' hadith fra Imran (må Allah være tilfreds med ham):

«صَلِّ قَائِمًا، فَإِنْ لَمْ تَسْتَطِعْ فَقَاعِدًا، فَإِنْ لَمْ تَسْتَطِعْ فَعَلَى جَنْبٍ».

«Be stående, og dersom du ikke kan, be sittende, og dersom du ikke kan, be på din side.»<sup>1</sup>

---

<sup>1</sup> Rapportert av al-Bukhari, ved nummeret (1117).

Dersom man ikke kan stå på grunn av sykdom, skal man be i henhold til sin tilstand, sittende eller på sin side. På samme måte som den syke: den redde, den nakne, og den som trenger å sitte eller ligge for behandling som gjør at man ikke kan stå. Likeledes er den som ber bak en fast imam som er ute av stand til å stå, unnskyldt for å unnlate den stående posisjonen. Dersom imamen ber sittende, skal de som er bak ham be sittende for å følge sin imam. Det er tillatt å utføre nawafil (frivillige bønner) sittende, selv om man kan stå, men belønningen blir ikke den samme som for den som står.

Den andre søylen: Takbir al-Ihram ved dens begynnelse:

Som Profeten ﷺ sa:

«تَمَّ اسْتَقْبَالُ الْقِبْلَةِ، وَكَبِّرْ».

«Deretter vend deg mot Qibla, og gjør takbir (si Allahu Akbar).»<sup>1</sup>.

Formuleringen er å si «Allahu Akbar», og ingenting annet enn dette godtas.

Den tredje søylen: Å lese Surah al-Fātiha:

Som Profeten ﷺ sa:

«لَا صَلَاةَ لِمَنْ لَمْ يَقْرَأْ بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ».

---

<sup>1</sup> Rapportert av al-Bukhari, ved nummeret (6251) og Muslim, ved nummeret (884).

«Det er ingen gyldig bønn for den som ikke resiterer al-Fatihah.»<sup>1</sup>.

Den fjerde søylen: Bøyning (rukū) i hver rak'ah:

Slik Allah sa:

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ارْكَعُوا وَاسْجُدُوا...)

«Å dere som tror! Bøy dere og prostrer dere...»

[Al-Hajj: 77].

Den femte og den sjette søylen:

Å reise seg fra bøyningen, og stå rett opp slik man var før den, for Profeten ﷺ gjorde dette vedvarende.

Og Han (ﷺ) sa til den som ba på en feil måte:

«تَمَّ ارْفَعْ حَتَّى تَعْتَلَّ قَائِمًا».

«Deretter reis deg opp til du står helt oppreist»<sup>2</sup>.

Den sjuende søylen: Sujud (prostrasjon) på de sju lemmene:

Pannen og nesen, håndflatene, knærne og tærne,  
Som Profeten ﷺ sa:

«أَمَرْنَا أَنْ نَسْجُدَ عَلَى سَبْعَةِ أَعْظُمٍ: الْجَبْهَةِ، وَأَشَارَ بِيَدِهِ عَلَى أَنْفِهِ، وَالْكَفَيْنِ، وَالرُّكْبَتَيْنِ، وَأَطْرَافِ الْقَدَمَيْنِ».

«Vi ble befalt å nedkaste oss på sju kroppsdeler: pannen – og han pekte med hånden på nesen sin –, håndflatene, knærne og tærne»<sup>3</sup>.

---

<sup>1</sup> Rapportert av al-Bukhari, ved nummeret (756), og Muslim, ved nummeret (872).

<sup>2</sup> Rapportert av al-Bukhari, ved nummeret (793) og Muslim, ved nummeret (398).

<sup>3</sup> Rapportert av al-Bukhari, ved nummeret (812) og Muslim, ved nummeret (490).

Den åttende søylen: Å heve seg fra sujud og sitte mellom de to sujudene.

Som fortalt av Aisha (må Allah være tilfreds med henne):

«كَانَ النَّبِيُّ ﷺ إِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ السَّجْدَةِ، لَمْ يَسْجُدْ حَتَّى يَسْتَوِيَ جَالِسًا».

«Når Profeten ﷺ løftet hodet sitt fra sujud, gjorde han ikke sujud før han satt helt oppreist»<sup>1</sup>.

Den niende søylen: ro (ṭum‘anīnah) i alle stillingene.

Og det er stillhet, selv om den er kortvarig, som Han ﷻ sa til den som ba på en feil måte:

«حَتَّى تَطْمَئِنَّ».

«inntil du er helt i ro»<sup>2</sup>.

De to søylene: den tiende og den ellefte:

Den siste Tashahhud og dens sitting: for hadithen om Ibn Mas‘ūd (måtte Allah være fornøyd med ham), som er tillagt Profeten (marfū‘):

«إِذَا صَلَّى أَحَدُكُمْ فَلْيَقُلْ: التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ».

Når en av dere ber, skal han si: «Al-taḥiyyātu lillāhi waṣ-ṣalawātu waṭ-ṭayyibāt, as-salāmu ‘alayka ayyuhan-nabiyyu wa raḥmatullāhi wa barakātuh, as-salāmu ‘alaynā wa ‘alā ‘ibādillāhiṣ-ṣāliḥīn, ash-

<sup>1</sup> Rapportert av Muslim, ved nummeret (498).

<sup>2</sup> Rapportert av al-Bukhari, ved nummeret (724) og Muslim, ved nummeret (398).

hadu an lā ilāha illallāh, wa ash-hadu anna Muḥammadan ‘abduhu wa rasūluh»<sup>1</sup>.

Den tolvte søylen: Å sende salat over Profeten ﷺ i det siste teshahud.

Det er å si:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ»،

«Allahumma salli 'ala Muhammad»<sup>2</sup>, Alt som kommer i tillegg til dette, er sunnah (anbefalt).

Den trettende søylen: Å følge riktig rekkefølge mellom søylene:

Fordi Profeten ﷺ utførte dem i rekkefølge, og han sier:

«صَلُّوا كَمَا رَأَيْتُمُونِي أُصَلِّي».

«Be slik dere har sett meg be»<sup>3</sup>. Den har også blitt lært bort til den som ba feil, ordnet med 'så'.

Den fjortende søylen: Avslutningshilsenen (taslīm):

Som Profeten ﷺ sa:

«وَوَخَاتَمُهَا التَّسْلِيمُ»

«Og dens avslutning er tasleem» Han sa også:

«وَوَخَاتَمُهَا التَّسْلِيمُ».

«Og dens avslutning er taslimen»<sup>4</sup>.

**For det femte: Bønnens forpliktelser:**

De er åtte:

---

<sup>1</sup> Rapportert av al-Bukhari, ved nummeret (797) og Muslim, ved nummeret (402).

<sup>2</sup> Rapportert av At-Tirmidhi, ved nummeret (839).

<sup>3</sup> Rapportert av al-Bukhari, ved nummeret (6008).

<sup>4</sup> Rapportert av al-Bukhari, ved nummeret (1110).

1. Alle takbirene, unntatt Takbira al-Ihram.

2. Å si: «Subhana rabbiyal azim» én gang i ruku'.  
det er anbefalt (sunnah) å øke til tre, som er den laveste graden av fullkommenhet. Og (å øke) til ti, som er den høyeste.

3. Å si: «Sami'a Allāhu liman ḥamidah» ved reisning fra rukū; for imamen og den som ber alene.

4. Å si: «Rabbana lakal hamd» etter å ha reist seg fra ruku'.

5. Å si: «Subhana rabbiyal a'la» én gang i sujud, Det er sunnah å øke til 3.

6. Å si: «Rabbighfir li» (Min Herre, tilgi meg) mellom de to sujudene én gang. Og det er sunnah å øke til tre.

7. Første Tashahhud; som er å si:

«التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ، وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ،  
السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا  
عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ».

At-Tahiyyatu lillahi, wassalawatu wat-tayyibatu, assalamu 'alayka ayyuha an-nabiyyu wa rahmatullahi wa barakatuh, assalamu 'alayna wa 'ala 'ibadillahi as-salihin, ashhadu an la ilaha illa Allah, wa ashhadu anna Muhammadan 'abduhoo wa rasooluh<sup>1</sup>.

8. Å sitte for det første Tashahhud.

---

<sup>1</sup> Rapportert av al-Bukhari, ved nummeret (835).

## For det Sjette: Bønnens anbefalte (sunnah) handlinger:

Bønnens sunnah-handlinger ugyldiggjør ikke bønnen om de forlates. De deles inn i to typer: sunna-utsagn og sunna-handlinger.

For det første: Sunnah-utsagnene:

1. Du‘ā’ al-istiftāḥ (åpningsbønnen), og den har flere formuleringer, deriblant:

«سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ، وَتَبَارَكَ اسْمُكَ، وَتَعَالَى جَدُّكَ، وَلَا إِلَهَ غَيْرُكَ».

«Subḥānaka Allāhumma wa biḥamdika, wa tabāraka ismuka, wa ta‘ālā jadduka, wa lā ilāha ghayruka»<sup>1</sup>.

(Å Allah, Du er fri fra enhver mangel, og all lovprisning tilhører Deg, og velsignet er Ditt Navn, og opphøyd er Din Majestet, og det finnes ingen som har rett til å bli tilbedt utenom Deg)

2. Å søke tilflukt før Al-Fatihah. Som er ordene: «Jeg søker tilflukt hos Allah fra den forviste djevelen.»

3. Å si bismillāh før man leser. Det er ordene: «Bismillāh ar-Raḥmān ar-Raḥīm» (I Allahs navn, Den mest Barmhjertige, Den Nåderike).

4. Å si lovprisningen i ruku‘ og sujūd mer enn én gang.

5. Å si mer enn én gang:

---

<sup>1</sup> Rapportert av al-Bukhari, ved nummeret (743) og Muslim, ved nummeret (399).

«رَبِّ اغْفِرْ لِي»

«Rabbi ighfir lī»

(Å min Herre, tilgi meg) mellom de to sujudene.

6. Å si:

«مَلَأَ السَّمَاوَاتِ، وَمَلَأَ الْأَرْضَ، وَمَلَأَ مَا بَيْنَهُمَا، وَمَلَأَ مَا شِئْتَ مِنْ شَيْءٍ بَعْدُ»

«Mil'a as-samāwāti, wa mil'a al-arḍi, wa mil'a mā baynahumā, wa mil'a mā shi'ta min shay'in ba'd»  
(som fyller himlene, jorden og hva som er mellom dem, og som fyller hva enn Du måtte ønske utover det) Etter at man har sagt:

«رَبَّنَا وَلَكَ الْحَمْدُ».

«Rabbana wa laka al-ḥamdu»

(Vår Herre, og Deg tilhører all lovprisning.)<sup>1</sup>

7. Å lese en annen surah etter Surah Al-Fātiḥa.

8. Å si:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ جَهَنَّمَ، وَمِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَالِ».

«Allāhumma innī a'ūdhu bika min 'adhābi Jahannama, wa min 'adhābi al-qabri, wa min fitnati al-maḥyā wa al-mamāti, wa min fitnati al-Masīḥi ad-Dajjāl»

(Å Allah, jeg søker tilflukt hos Deg fra straffen i helvete, og fra straffen i graven, og fra prøvelsen i livet og døden, og fra prøvelsen av Al-Masih Al-

<sup>1</sup> Rapportert av At-Tirmidhi, ved nummeret (266).

**Dajjal)**<sup>1</sup> Ytterligere bønn utover dette i det siste teshahud.

For det andre: Sunna-handlingene:

1. Å løfte hendene i høyde med skuldrene eller ørene i fire posisjoner:

a. Ved Takbīratu al-ihrām.

b. Ved bøyning (ruku').

c. Når man hever seg fra bøyning (rukū').

d. Ved oppreising til tredje rak'ah.

2. Å plassere høyre hånd på venstre hånd over brystet når man står opp, både før og etter bøyning (rukū').

3. Å se på stedet hvor man skal falle ned i sujūd.

4. Å holde albuene unna kroppen under nedkast (sujud).

5. Å holde magen unna lårene under nedkast (sujud).

6. Å sitte på hælen (iftirāsh) i alle sittinger i bønner, unntatt i det siste teshahud i bønner med tre og fire rak'ah.

7. At-tawarruk i det siste teshahud i tre-rak'ah eller fire-rak'ah bønner.

**For det Syvende: Beskrivelse av hvordan man ber:**

1. Når Allahs Sendebud ﷺ stilte seg til bønn, vendte han seg mot Qibla, løftet hendene sine, og vendte fingertuppene mot Qibla, og sa:

---

<sup>1</sup> Rapportert av Muslim, ved nummeret (588).

«Allāhu akbar».

2. Deretter plasserer han høyre hånd på venstre hånd over brystet.

3. Så begynner han med åpningsbønnen, og holder seg ikke til én bestemt åpningsbønn. Enhver åpningsbønn som er autentisk rapportert fra ham er tillatt å lese, og blant dem er:

«سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ، وَتَبَارَكَ اسْمُكَ، وَتَعَالَى جَدُّكَ، وَلَا إِلَهَ غَيْرُكَ».

«Subḥānaka Allāhumma wa biḥamdika, wa tabāraka ismuka, wa ta'ālā jadduka, wa lā ilāha ghayruka».

(Å Allah, Du er fri fra enhver mangel, og all lovprisning tilhører Deg, og velsignet er Ditt Navn, og opphøyd er Din Majestet, og det finnes ingen som har rett til å bli tilbedt utenom Deg)

4. Deretter skal man si:

«أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ، بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ».

«A'ūdhu billāhi min ash-shayṭān ir-rajīm, bismillāhir-raḥmānir-raḥīm.»

(Jeg søker tilflukt hos Allah fra den forviste djevelen. I Allahs, den mest Nåderikes, den Barmhjertiges navn.)

5. Deretter leser han al-Fātiḥa, og når han avslutter den, sier han: «Āmīn».

6. Så leser han det som er lett for ham av Koranen. Man leser høyt i Fajr, og i de to første rak'ah av Maghrib og Isha. Man leser stille i de

andre bønnene. Han gjør den første rak'ah i hver bønn lenger enn den andre.

7. Deretter skal man løfte hendene slik som ved Istiftah. Deretter skal man si: «Allāhu akbar», og bøyer seg ned (i ruku'). Man plasserer hendene på knærne med spredte fingre og griper fast, strekker ryggen, og holder hodet på linje med ryggen; man verken hever eller senker det. Også sier man:

«سُبْحَانَ رَبِّيَ الْعَظِيمِ» مرةً،

«Subhana rabbiyal azim» én gang, Den minste fullkommenhet er: tre ganger, som tidligere nevnt.

8- Så løfter han hodet og sier:

«سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمِدَهُ»

«Sami'a Allāhu liman ḥamidah»

(Allah bønnerhører den som lovpriser Ham) Man skal løfte hendene slik man løfter dem ved Ruku'.

9. Når man står rett oppreist, sier man:

«اللَّهُمَّ رَبَّنَا وَلَكَ الْحَمْدُ، حَمْدًا كَثِيرًا طَيِّبًا مُبَارَكًا فِيهِ، مَلَأَ السَّمَاءَ، وَمَلَأَ الْأَرْضَ، وَمَلَأَ مَا بَيْنَهُمَا، وَمَلَأَ مَا شِئْتَ مِنْ شَيْءٍ بَعْدَ، أَهْلِ النَّاءِ وَالْمَجْدِ، أَحَقُّ مَا قَالَ الْعَبْدُ، وَكُنَّا لَكَ عَبْدٌ، لَا مَانِعَ لِمَا أُعْطِيتَ، وَلَا مُعْطِي لِمَا مَنَعْتَ، وَلَا يَنْفَعُ ذَا الْجَدِّ مِنْكَ الْجَدُّ» .

«Allāhumma rabbana wa laka al-ḥamdu, ḥamdan kathīran ṭayyiban mubārakan fihi, mil'a as-samā', wa mil'a al-arḍ, wa mil'a mā baynahumā, wa mil'a mā shi'ta min shay'in ba'd, ahla ath-thanā'i wa al-majdi, aḥaqqu mā qāla al-'abdu, wa kullunā laka

‘abdu, lā māni‘a limā a‘ṭayta, wa lā mu‘ṭiya limā mana‘ta, wa lā yanfa‘u dhā al-jiddi minka al-jadd»<sup>1</sup>  
(Å Allah, vår Herre, og Deg tilhører all lovprisning, en rikelig, god og velsignet lovprisning, som fyller himlene og jorden og det som er mellom dem, og som fyller hva enn Du måtte ønske utover det. Du, som er verdig pris og herlighet, det mest sanne en tjener kan si, og vi er alle Dine tjenere: Ingen kan tilbakeholde det Du har gitt, og ingen kan gi det Du har tilbakeholdt, og den velstående velstand gagnar ham ikke hos Deg) Han (profeten) forlenget denne oppreiste stillingen.

10. Så sier han Allāhu akbar og går ned i prostrasjon, men han løfter ikke hendene. Han setter pannen og nesen, håndflatene, knærne og tærne på bakken. Han vender fingrene og tærne mot qibla. Han har en rett holdning i sujud og sørger for at pannen og nesen er på jorden. Man støtter seg på håndflatene, og løfter albuene. Man skal holde albuene unna kroppen. Man hever magen fra lårene og lårene borte fra leggene. Også sier man i prostrasjonen:

«سُبْحَانَ رَبِّيَ الْأَعْلَى»

«Ære være min Herre, den Høyeste» én gang, Minimum av fullkommenhet er 3 ganger, som tidligere nevnt. Også han gjør dua med det som er overlevert.

---

<sup>1</sup> Rapportert av Abu Dawood, ved nummeret (5168).

11. Så løfter han hodet og sier: «Allāhu akbar», Deretter setter han seg på venstre fot, og retter opp høyre fot. Man plasserer hendene på lårene, og skal deretter si:

«اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي، وَارْحَمْنِي، وَاجْبُرْنِي، وَاهْدِنِي، وَارْزُقْنِي».

«Allāhumma ighfir lī, wa irḥamnī, wa ajburnī, wa ahdinī, wa arzuqnī»<sup>1</sup>.

(Å Allah, tilgi meg, vær barmhjertig med meg, gjør meg hel, led meg og forsørg meg)

12. Så utfører han en prostrasjon med takbir, og gjør i den andre som han gjorde i den første.

13. Deretter hever man hodet mens man sier takbir, og reiser seg på fremre del av føttene ved å støtte seg på knærne og lårene.

14. Når han så står helt oppreist, begynner han å lese. Han fullfører den andre rak'ah likt den første.

15. Deretter sitter han for det første Tashahhud i iftirash-stilling, slik han sitter mellom de to sujood. Han plasserer høyre hånd på høyre lår, og venstre hånd på venstre lår. Han legger høyre tommel på langfingeren i form av en ring. Man skal peke med pekefingeren sin, og se på den, Også si:

«التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ»

«At-taḥiyyātu lillāhi waṣ-ṣalawātu waṭ-ṭayyibāt, as-salāmu ʿalayka ayyuhan-nabiyyu wa

<sup>1</sup> Rapportert av At-Tirmidhi, ved nummeret (284).

raḥmatullāhi wa barakātuh, as-salāmu ‘alaynā wa ‘alā ‘ibādillāhiṣ-ṣāliḥīn, ash-hadu an lā ilāha illallāh waḥdahu lā sharīka lah, wa ash-hadu anna Muḥammadan ‘abduhu wa rasūluh.»

(Alle æresbevisninger tilhører Allah, og alle bønner og gode gjerninger. Fred være med deg, O Profet, og Allahs nåde og Hans velsignelser. Fred være med oss og med Allahs rettskafne tjenere. Jeg vitner at det ikke finnes noen gud verdig tilbedelse uten Allah, alene uten partner, og jeg vitner at Muhammad er Hans tjener og sendebud.) Han (profeten) pleide å gjøre denne sittingen kort.

16. Deretter reiser han seg opp mens han sier takbir, og fortsetter med den tredje og fjerde rak'ah, og gjør dem kortere enn de to første. I dem begge leser han al-Fātiḥa.

17. Deretter sitter han i det siste teshahud i tawarruk-stilling. At-tawarruk er å strekke venstre fot ut på høyre side, holde høyre fot oppreist, og hvile bakdelen på bakken.

18. Så sier han det siste Tashahhud, og det er som det første Tashahhud. Deretter tilføyer han:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا بَارَكْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ.»

«Allāhumma ṣalli ‘alā Muḥammad wa ‘alā āli Muḥammad, kamā ṣallayta ‘alā āli Ibrāhīm, innaka

ḥamīdun majīd, wa bārik ‘alā Muḥammad wa ‘alā āli Muḥammad, kamā bārakta ‘alā āli Ibrāhīm, innaka ḥamīdun majīd.»

19. Han søker tilflukt hos Allah fra straffen i helvete, og fra straffen i graven, og fra prøvelsen i livet og døden, og fra prøvelsen av Al-Masih Al-Dajjal. Også ber han med de bønnene som er nevnt i Boken og sunnah.

20. Så avslutter han bønnen ved å vende hodet mot høyre, og sier:

«السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ»

«As-salamu alaykum wa rahmatullah», Og til venstre likeledes; Man begynner fredshilsenen vendt mot qibla, og avslutter den ved fullføring av vendingen.

**For det Åttende: Hva som er mislikt i bønnen:**

1. Å snu seg uten behov.
2. Å løfte blikket til himmelen.
3. Å lukke øynene unødvendig.
4. Å spre ut armene på bakken under nedkast (sujud).
5. Å tildekke munnen og nesen uten behov.
6. Å be mens man holder tilbake trangen til å urinere eller til det store behovet, eller i nærvær av mat man begjærer.
7. Å tørke av pannen og nesen for spor etter sujud (dette kan også gjøres etter endt salah).

8. Å lene seg på en vegg eller lignende i den stående posisjonen, uten behov.

**For det Niende: Hva som ugyldiggjør bønnen:**

1. Å spise eller drikke.
2. Tale som ikke hører til (bønnen).
3. Latter og skratting.
4. Å utelate en av dens søyler eller plikter med vilje.

5. Å med vilje tilføye en søyle (rukn) eller en rak'ah.

6. Å med vilje hilse med salām før imamen.

7. Mange og sammenhengende bevegelser uten behov.

8. Å gjøre noe som bryter et av bønnens vilkår; som å bryte den rituelle vasken (wuḍū'), å avdekke sin 'awrah med vilje, å vende seg betydelig bort fra bønneretningen (qiblah) uten nødvendighet, og å bryte intensjonen (niyyah).

**10. Forglemmelsens sujūd (sujūd as-sahw):**

As-sahw er forglemmelse, og Profeten ﷺ glemte i bønnen, forglemmelse er nemlig en del av menneskets natur. Hans forglemmelse var en del av fullkommengjørelsen av Allahs gunst overfor hans folk og fullendelsen av deres religion, for at de skulle følge hans eksempel i det Han lovstifter for dem ved forglemmelse.

Årsakene til å utføre sujūd as-sahw (forglemmelsens nedkast):

### 1. Det første tilfellet:

Å legge til noe i bønnen, og dette er enten en tilføyelse av handlinger eller en tilføyelse av ord:

#### a. Tilføyelse av handlinger:

Hvis man ved en feil legger til en handling som er en del av bønnen, som for eksempel å stå der man skal sitte, sitte der man skal stå, eller legge til en ekstra ruku' eller sujud, skal man utføre sujud for forglemmelse.

b. Å legge til uttalelser, som å resitere under bøyning (rukū) eller sujud.

Hvis man gjør dette, bør man utføre sujud for feilen.

### 2. Det andre tilfellet:

Mangel i bønnen på grunn av forglemmelse, og det skjer ved ett av to tilfeller:

a- Å utelate en søyle (rukn): Dersom denne søylen er takbīrat al-ihrām, er ikke bønnen inngått, og sajdāt al-sahw kompenserer ikke for det. Hvis det er en obligatorisk del som er utelatt, som ruku' eller sujud – foruten takbirat al-ihram – og man kommer på det før man begynner resitasjonen i neste rak'ah, må man gå tilbake og utføre den manglende handlingen og det som følger etter den.

Hvis man kommer på det etter å ha begynt å lese i en annen rak'ah, er den rak'ah-en hvor utelatelsen skjedde ugyldig, og den påfølgende rak'ah-en tar dens plass.

b- Å utelate en plikt (wājib): som å glemme den første tashahhud, eller tasbīh i bukkingen (rukūʿ). I dette tilfellet: må man utføre sujud for glemsel.

### 3. Den tredje tilstanden: Tvil:

Eksempel: Hvis man er i tvil om man har bedt tre eller fire rak'ah i Dhuhr-bønnen, så i dette tilfellet:

a- Dersom han anser noe som mer sannsynlig, handler han etter det og utfører sajdah as-sahw.

b- At det ikke er noe som veier tyngre for en; da bygger man på det som er sikkert, og utfører sajdah as-sahw.

Dersom tvilen oppstår etter bønnen, eller om man er plaget av mye tvil, skal man ikke ta hensyn til denne tvilen.

Merk: Sujud as-sahw utføres før salam når årsaken er en mangel, eller en tvil der man ikke kan avgjøre hva som er mest sannsynlig. Den utføres etter fredshilsenen: dersom den skyldes en tilføyelse, eller en tvil der man handlet ut fra det mest sannsynlige. Det er stor romslighet i dette, in shā'a Allāh ta'ālā.

### **Den ellefte: Når det er forbudt å be:**

Utgangspunktet er at bønnen er tillatt til enhver tid. Imidlertid har den religiøse loven forbudt bønn på visse tider, som følger:

1. Fra etter Fajr-bønn til solen har stått opp og er en spydlengde over jorden, sett med det blotte øye.

2. Når den står midt på himmelen frem til den begynner å dale, og det er den korteste av de forbudte tidene.

3. Fra Asr-bønnen til solen går ned, og dette er den lengste av forbudstidene.

Bønner som er tillatt å utføre i tider da bønn ellers er forbudt:

1. Å ta igjen de tapte obligatoriske pliktene.

2. Bønner med en spesifikk årsak, som: tahiyyat al-masjid, de to rak'a for tawaf, kusuf-bønn og janazah-bønn.

3. Å ta igjen sunnah-bønnen til Fajr etter Fajr-bønn.

### **Tolvte: Bønn i fellesskap:**

Det er en stor rite i islam, og det er bønn i fellesskap i moskeene. Det er enighet blant muslimer om at å utføre de fem obligatoriske bønnene i moskeene er blant de mest understrekede lydighetshandlingene og største fromhetshandlingene; faktisk er den den største av Islams riter.

1. Dommen for bønn i fellesskap (Salat al-Jama'ah):

Bønn i fellesskap er obligatorisk i moskeen for de fem obligatoriske bønnene ovenfor menn som er i stand til det. Både i hjemlandet og på reise. Både i trygghet og i frykt, som en individuell plikt.

Beviset for at bønn i fellesskap er en plikt er: Boken og Sunnah, og muslimenes praksis,

generasjon etter generasjon, fra forfedre til etterkommere.

Bevis fra Koranen er Hans ord, Den Høyeste:

﴿وَإِذَا كُنْتَ فِيهِمْ فَأَقَمْتَ لَهُمُ الصَّلَاةَ فَلَتَقُمْ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ مَعَكَ...﴾

«Og når du er blant dem og forretter bønnen for dem, så la en gruppe av dem stille seg opp med deg...» [SAn-Nisa: 102] Ettersom verset understreker den sterke plikten til å be i fellesskap, og fordi det ikke var tillatt for muslimene å unnlate den selv under frykt. Hvis den ikke hadde vært obligatorisk, ville frykt vært den mest rimelige unnskyldningen for å unnlate den. Å forlate fellessbønningen og være treg til å utføre den er blant de mest kjente kjennetegnene på hyklernes.

Bevis fra sunnah: Flere hadither, blant dem:

Det som er rapportert i Sahih Muslim

أَنَّ رَجُلًا أَعْمَى قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، لَيْسَ لِي قَائِدٌ يَفُودُنِي إِلَى الْمَسْجِدِ، فَسَأَلَهُ أَنْ يُرَخِّصَ لَهُ أَنْ يُصَلِّيَ فِي بَيْتِهِ، فَرَخَّصَ لَهُ، فَلَمَّا وَلَّى دَعَاهُ فَقَالَ: «هَلْ تَسْمَعُ الْبِدَاءَ؟» قَالَ: نَعَمْ، قَالَ: «فَأَجِبْ».

En blind mann sa: «O Allahs sendebud, jeg har ingen til å lede meg til moskeen,» og ba om tillatelse til å be i sitt hjem. Profeten ﷺ ga ham tillatelse, men da mannen snudde seg for å gå, kalte han på ham og sa: «Hører du bønnekallet?» Mannen svarte: «Ja.» Da sa profeten: «Så svar.»<sup>1</sup>

<sup>1</sup> Rapportert av Muslim, ved nummeret (1484).

Profeten ﷺ befalte ham å komme til moskeen for fellesbønnen og å svare på bønneropet, selv om han var blind og til tross for de vanskelighetene han møtte. Derfor indikerer dette at bønn i fellesskap er obligatorisk.

2. Hvordan man rekker fellesbønnen (al-Jamā'ah):

Fellesskapsbønnen (Salat al-Jama'ah) oppnås ved å rekke én rak'ah av bønnen med imamen. Som Profeten ﷺ sa:

«مَنْ أَدْرَكَ رَكْعَةً مِنَ الصَّلَاةِ فَقَدْ أَدْرَكَ الصَّلَاةَ».

«Den som rekker en rak'ah av bønnen, har rukket bønnen»<sup>1</sup>.

3. Slik oppnår man en rak'aa:

En rak'ah regnes som fullført ved å rekke bøyningen (ruku'). Når den forsinkede når igjen imamen i ruku', skal han gjøre Takbīratu al-ihrām stående, og deretter gjøre ruku' med en ny takbir. Om man nøyer seg med takbir al-ihram mens man står, er det tilstrekkelig i stedet for takbiren for rukū.

4. Grunnene som gjør det lov å unnlate fellesbønnen:

1. Sykdom, dersom den gjør det vanskelig å delta i fredagsbønnen og fellesbønnen.

2. Å holde tilbake urin eller avføring: for det fjerner andakten i bønnen og skader kroppen.

---

<sup>1</sup> Rapportert av al-Bukhari, ved nummeret (609), og Muslim, ved nummeret (602).

3. Når maten er til stede og man er sulten eller har et sterkt ønske om den, forutsatt at det ikke blir en vane eller et påskudd for å utebli fra fellesbønnen.

4. Reell frykt for liv, eiendom eller annet.

### **Det trettende: Fryktbønnen (Ṣalāt al-Khawf):**

Fryktbønnen er foreskrevet i enhver tillatt kamp, som kamp mot de vantro, opprørere, og de som fører krig, for Allah, Den Opphøyde, sa:

﴿إِنْ خِفْتُمْ أَنْ يَفْتِنَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا...﴾

«...hvis dere frykter at de vantro vil forfølge dere...» [An-Nisa: 101] Det samme gjelder for de øvrige som det er tillatt å kjempe mot.

Fryktbønnen (Ṣalāt al-Khawf) foreskrives under to betingelser:

1. At det er tillatt å kjempe mot fienden.

2. At man frykter at fienden vil angripe muslimene under bønnen.

### **Slik ber en muslim fryktbønnen (Ṣalāt al-Khawf):**

Den har flere utførelsesmåter, og den mest kjente av dem er nevnt i hadithen fra Sahl (måtte Allah være fornøyd med ham):

أَنَّ طَائِفَةً صَفَّتْ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ، وَطَائِفَةٌ وَجَّاهُ الْعَدُوَّ، فَصَلَّى بِالَّتِي مَعَهُ رُكْعَةً، ثُمَّ تَبَيَّتْ قَائِمًا، وَأَتَمُّوا لِأَنْفُسِهِمْ، ثُمَّ انْصَرَفُوا، وَصَفُّوا وَجَّاهُ الْعَدُوَّ، وَجَاءَتِ الطَّائِفَةُ الْأُخْرَى، فَصَلَّى بِهِمُ الرُّكْعَةَ الَّتِي بَقِيََتْ مِنْ صَلَاتِهِ، ثُمَّ تَبَيَّتْ جَالِسًا، وَأَتَمُّوا لِأَنْفُسِهِمْ، ثُمَّ سَلَّمَ بِهِمْ.

En gruppe stilte seg opp med Profeten ﷺ, og en gruppe stod vendt mot fienden. Han ba én rak'ah med den gruppen som var med ham, deretter forble han stående, og de fullførte for seg selv. Deretter gikk de og stilte seg opp vendt mot fienden, og den andre gruppen kom. Han ba med dem den rak'ah som var igjen av hans bønn, deretter forble han sittende, og de fullførte for seg selv. Deretter avsluttet han bønnen med dem<sup>1</sup>.

Noen lærdommer fra salat al-khawf (fryktens bønn):

1. Viktigheten av bønn i Islam, og viktigheten av bønn i fellesskap (Salat al-Jama'ah), ettersom den ikke ble frafalt under disse kritiske forholdene.

2. Fraværet av urimelig byrde for denne nasjonen, og shariaens romslighet og egnethet for enhver tid og sted.

3. Den islamske shariaens fullkommenhet, og at den har foreskrevet det som er egnet for enhver situasjon.

## **Den fjortende: Fredagsbønnen (Ṣalāt al-Jumu'ah):**

Først: Dens dom:

Fredagsbønnen er en individuell plikt (fard 'ayn) for hver muslim som er mann, voksen, som har

---

<sup>1</sup> Rapportert av al-Bukhari, ved nummeret (4130), og Muslim, ved nummeret (842).

fornuftig (tilregnelig), bosatt, og som ikke har en gyldig grunn for å forlate den.

Slik Allah sa:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ٩﴾

«O dere som tror! Når det kalles til bønnen på fredagen, så skynd dere til Allahs påminnelse og forlat handel. Det er bedre for dere, om dere bare visste.» [Al-Jum'a: 9]

Og som Profeten ﷺ sa:

﴿يَبْتَغِينَ أَقْوَامَ عَنْ وَدْعِهِمُ الْجُمُعَاتِ، أَوْ لِيَخْتِمَنَّ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ، ثُمَّ لِيَكُونَنَّ مِنَ الْغَافِلِينَ﴾.

«Folk må enten slutte å forsømme fredagene, eller så vil Allah forsegle deres hjerter, og da vil de være blant de uaktsomme»<sup>1</sup>.

For det andre: Vilkår for fredagsbønnens gyldighet:

a. Tiden: Dens tid er den samme som for Dhuhurbønn, så den er ikke gyldig før sin tid, og heller ikke etter tidens utgang.

2. At den utføres i forsamling, og den minste forsamlingen er tre ifølge den korrekte oppfatningen, så den er ikke gyldig for en enkeltperson, og heller ikke for to.

3. De som ber må være fastboende i boliger som er bygget på vanlig måte. Enten det er av armert betong, steiner, leire eller annet. Derfor er den ikke gyldig fra folket i ødemarken, de som bor i telt og

<sup>1</sup> Rapportert av Muslim, ved nummeret (865).

hus av hår, som ikke er fastboende, men som snarere flytter rundt og følger gresset for buskapen sin.

4. At den blir forutgått av to khutbaer, ettersom Profeten ﷺ praktiserte dem regelmessig.

Tredje: De to fredagskhutbaenes søyler:

1. Lovprise Allah og de to trosbekjennelsene.
2. Sende salawat over Profeten ﷺ.
3. Å formane til guds frykt for Allah.
4. Å lese noe fra Koranen.
5. Å gi en formaning.

For det fjerde: Anbefalte handlinger (sunnah) for fredagskhutbahen:

1. Å holde prekenen på en minbar.
2. Å skille mellom de to khutbaene med en kort sittning.
3. Gjøre dua for muslimer og deres ledere.
4. Å forkorte dem.
5. Khatibens salām til folket når han går opp på minbar.

**Femte: Anbefalte handlinger (sunnah) for fredagen:**

1. Å bruke miswak.
2. Å bruke parfyme, hvis man finner noe.
3. Å gå tidlig til fredagsbønnen.
4. Å gå til moskeen og ikke ri.
5. Å stille seg nær imamen.
6. Dua.
7. Å lese Sūrat al-Kahf.

8. Å sende salawat over Profeten (fred og velsignelse være med han).

For det sjette: Hva man skal avstå fra under fredagsbønnen:

1. Det er forbudt å tale mens imamen holder prekenen på fredagen. Profeten ﷺ sa:

«إِذَا قُلْتَ لِصَاحِبِكَ يَوْمَ الْجُمُعَةِ: أَنْصِتْ، وَالْإِمَامُ يَخْطُبُ، فَقَدْ لَغَوْتَ».

«Når du sier til din sidemann på fredagen: 'Vær stille', mens imamen holder sin tale, da har du snakket forgjeves»<sup>1</sup>. Det vil si: du har ytret tom/snakk som er uten nytte, og slik tale er synd.

2. Det mislikes å trå over nakken på folk, unntatt for en imam, eller for å nå en åpning som ikke kan nås på annen måte.

### **Å rekke fredagsbønnen:**

Den som rekker rukū' med imamen i den andre rak'ah av fredagsbønnen, har rukket fredagsbønnen, og fullfører den som to rak'ah. Dersom han ikke rekker rukū' i den andre rak'ah, har han gått glipp av fredagsbønnen og fullfører den som Dhuhr, fire rak'ah. Den som går glipp av fredagsbønnen på grunn av søvn eller annet, skal be den som Dhuhr.

### **Den femtende: Bønnen for de med gyldige grunner:**

For det første: Den sykes bønn:

---

<sup>1</sup> Rapportert av al-Bukhari, ved nummeret (934) og Muslim, ved nummeret (851).

For det første: Den syke er forpliktet til å utføre bønnen etter sin evne. Det er ikke lov for ham å utsette den utover tiden, så lenge han er ved forstand.

For det andre: Hvordan skal den syke be?

1. Den syke må be stående dersom han er i stand til å stå uten vanskelighet eller skade, og utføre bøyning (rukū) og nedkast (sujud).

2. Hvis man tar skade av bøyning (ruku') eller sujud, men er i stand til å stå, indikerer man bøyning (ruku') stående, og sujud sittende.

3. Dersom man ikke kan be stående, ber man sittende. Den anbefalte (sunnah) praksisen er å sitte med bena i kors i stedet for å stå, å antyde rukū' med en bøyning, og å utføre sujūd på bakken dersom det er mulig. Hvis ikke, antydes sujūd med en bøyning som er lavere enn den for rukū'.

4. Dersom han ikke kan be sittende, ber han på sin side, vendt mot Qibla. Den høyre siden er å foretrekke, om mulig, og man signaliserer for rukū og sujood.

5. Dersom han ikke kan be på sin side, så ber han liggende på ryggen med føttene vendt mot qibla, og gjør tegn for bøyning (rukū) og nedkastelse (sujūd).

6. Dersom han ikke er i stand til å gestikulere med kroppen under bøyning (rukū) og nedbøyning (sujud), skal han gestikulere med hodet. Hvis det er vanskelig, oppheves plikten til å gestikulere, og han skal utføre bønnens handlinger i sitt hjerte. Han

intensjonerer da handlingene i bønnen, som bøyning (rukū), nedbøyning (sujud) og sitting, mens han forblir i sin tilstand, og fremsier de tilhørende ihukommelsene.

7. Den syke skal utføre de av bønnens betingelser som han er i stand til, slik som: å vende seg mot Qibla, wudu (den rituelle renselsen) med vann, eller tayammum ved manglende evne, og renhet fra urenheter. Hvis han er ute av stand til noe av dette, fritas han for det, og han skal be i henhold til sin tilstand og ikke utsette bønnen utover dens tid.

8. Å sitte, for den syke, med bena i kors i posisjonen for ståing og bøyning (rukū), og på utstrakt fot i de øvrige posisjonene.

For det andre: Den reisendes bønn:

1. Blant de som er unnskyldt er den reisende, og det er foreskrevet for ham å forkorte bønnen på fire rak'ah fra fire til to rak'ah. Slik Allah sa:

﴿وَإِذَا ضَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَقْصُرُوا مِنَ الصَّلَاةِ...﴾

«Og når dere reiser i landet, er det ingen synd for dere å forkorte bønnen...» [An-Nisa: 101]

Anas bin Malik (måtte Allah være fornøyd med han) sa:

«خَرَجْنَا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ مِنَ الْمَدِينَةِ إِلَى مَكَّةَ، فَكَانَ يُصَلِّي رَكْعَتَيْنِ رَكْعَتَيْنِ، حَتَّى رَجَعْنَا إِلَى الْمَدِينَةِ.»

“Vi reiste ut med Profeten ﷺ fra Medina til Mekka, og han pleide å be to rak'ah, to rak'ah, inntil vi vendte tilbake til Medina.”<sup>1</sup>.

Qasr (forkortet bønn) begynner når den reisende forlater de bebodde områdene i sin by, fordi Allah har tillatt qasr for den som er på reise. Før man forlater sitt hjemsted, er man ikke ansett som reisende, for Profeten ﷺ pleide kun å forkorte når han hadde reist av sted.

2. Avstanden som gjør det tillatt for en reisende å forkorte bønnen, er omtrent åtti kilometer.

3. Den reisende kan forkorte på sin returreise inntil han kommer inn i hjemstedet han reiste fra.

4. Hvis den reisende ankommer et sted og har til hensikt å oppholde seg der, så er det tre tilfeller:

a) Å ha til hensikt å oppholde seg i mer enn fire dager; da må man fullføre bønnen fra den første dagen man slår seg ned, og ikke benytte seg av lettelsene for reise.

b) At man har til hensikt å oppholde seg i fire dager eller mindre; da er det tillatt for ham å forkorte bønnen og benytte seg av reisens lettelser.

c) At man ikke har til hensikt å bli værende i en bestemt periode, men kan bli i én dag eller ti dager avhengig av forholdene, eller man har et ærend som behandling eller oppfølging, og returnerer til sitt

---

<sup>1</sup> Rapportert av al-Bukhari, ved nummeret (1081), og Muslim, ved nummeret (693).

hjemland når dette ærendet er fullført. Da er det tillatt for ham å forkorte og benytte seg av reiselettelsene inntil han vender tilbake, selv om varigheten av hans opphold overstiger fire dager.

5. Hvis den reisende ber bak en bofast imam, er det obligatorisk for ham å fullføre bønnen, selv om han kun rekker å bli med på det siste teshahud.

6. Dersom den bosatte ber bak en reisende som forkorter bønnen, er det obligatorisk for den bosatte å fullføre sin bønn etter imamens salam.

### **Sekstende: Eid-bønn:**

Muslimenes høytider er guddommelige høytider, fastsatt for dem av Allah den Allmektige, og ikke innstiftet av dem selv. De har kun to høytider: Eid al-Fitr og Eid al-Adha. I motsetning til de vantros høytider, eller høytider som er innovasjoner (bid'ah), har Allah, Den Opphøyde, verken foreskrevet eller befalt dem; de har snarere blitt innført av dem selv.

Dommen for eid-bønnen:

En kollektiv forpliktelse, som Profeten ﷺ og de rettlejede kalifene (måtte Allah være fornøyd med dem alle) holdt fast ved. Dette er også blant religionens ytre symboler og riter.

Tidspunktet for eid-bønnen: Tiden for Eid-bønnen begynner når solen har steget til en spydlengdes høyde, det vil si: omtrent et kvarter

etter soloppgang, og dens tid avsluttes når solen passerer sitt høyeste punkt.

Slik ber man Eid-bønnen:

1. I den første rak'ah sier man takbir al-ihram (den innledende takbir), deretter leser man dua al istiftaah (åpningsbønnen), og sier så seks takbirer. Man hever hendene med hver takbir, priser og lovpriser Allah og sender velsignelser over Profeten ﷺ mellom takbirene. Deretter søker man tilflukt hos Allah, sier basmala , og begynner resitasjonen.

2. I den andre rak'ah sier man fem takbirer etter takbīrat al-intiqāl. Deretter sier man isti'adha og basmala, og begynner å lese. Det er anbefalt at man i den første rak'ah leser Sūrah al-A'la etter Sūrah al-Fātiḥa, og Sūrah al-Ghāshiyah i den andre.

3. Når imamen har gitt taslim, stiger han opp på minbar, holder to khutbah (prekener) og setter seg mellom dem for en kort hvilestund, slik man gjør i fredagskhutbahen.

Sunnah-handlinger på eiden:

- a) Å ta et bad (ghusl).
- b) Å rengjøre seg og bruke parfyme.
- c) Å spise før man går ut på Eid al-Fitr, og etter bønnen på Eid al-Adha fra sitt offerdyr, om man har et.
- d) Å gå ut til fots.
- e) Å gå én vei, og vende tilbake en annen.

f) At følgeren kommer tidlig til bønnestedet, men ikke imamen.

Takbir:

Det er anbefalt å si Takbir på de to Eid-nettene, de ti dagene i Dhul Hijjah og under Ayyam al-Tashriq. Den er av to typer:

Den første typen: Takbir al-Mutlaq (den som ikke er bundet til en bestemt tid).

1. For Eid al-fitr: fra solnedgang på Eid-kvelden til begynnelsen av Eid-bønnen).

2. Ved Eid al-adha: Fra solnedgang den første natten i Dhul-Hijjah til solnedgang på den siste av Tashriq-dagene.

Den andre typen: Den begrensede takbir, som er begrenset til etter de obligatoriske bønnene.

1. For den som ikke er i ihram: fra daggry på Arafah-dagen til ettermiddagen på den siste av Tashreeq-dagene.

2. Den som er i ihram (muhrim): fra dhuh-rbønn på Eid-dagen til asr på den siste av tashriq-dagene.

**Syttende: Bønnen ved solformørkelse (Kusuf-bønnen):**

Betydningen av måneformørkelse og solformørkelse:

Måneformørkelse: er forsvinningen av månens lys, helt eller delvis, om natten.

Solformørkelse: er forsvinningen av solens lys, eller deler av det, om dagen.

Dommen for Kusuf-bønn:

En sterkt understreket sunnah, noe som bevises av Profeten ﷺ sin handling, da han ba den da solen ble formørket i hans tid ﷺ. Slik det fremgår av Hans befaling om den, og de lærde er enstemmig enige om dens legitimitet.

Dens tid:

Fra begynnelsen av solformørkelsen eller måneformørkelsen til oppklaringen, som er opphøret av formørkelsen.

Hvordan man ber den:

Den består av to rak'ah, hvor det leses høyt, og slik ber man den:

a) Han sier takbīrat al-ihrām, istiftāh, isti'ādha og bismillāh, og leser al-Fātiha. Deretter leser han en lang resitasjon.

b) Så bøyer han seg til en lang ruku'.

c) Deretter reiser han seg fra rukū' og sier: «Sami'a Allahu liman hamidah». Deretter leser han Al-Fatiha, og deretter en lang resitasjon som er kortere enn den første han leste.

d) Så utfører han en lang bøyning (ruku'), kortere enn den første han utførte.

e) Så reiser han seg fra ruku' og sier: «Sami'a Allahu liman hamidah».

f) Deretter utfører man to lange sajdah.

g) Deretter reiser han seg for den andre rak'ah, og den er lik den første rak'ah, men kortere.

Dens sunnah-handlinger:

a) Kallet til den ved å si: «As-salatu jami'ah» (bønnen er samlet).

b) Å be i fellesskap.

c) Å forlenge bønnens stående del, bøyning (rukū) og sujood.

d) At den andre rak'a er kortere enn den første.

e) Formaningen etter bønnen, og oppmuntring til å gjøre lydighetshandlinger og forlate synder.

f) Å øke dua, ydmykhet, søken om tilgivelse og veldedighet.

### **Attende: Bønn om regn (istisqā'-bønnen):**

1) Istisqā: Er å be Allah om å sende ned regn ved tørke.

Foreskrevet tid for Istisqa-bønn:

Istisqa-bønnen er foreskrevet når jorden blir karrig, regnet uteblir, og det oppstår skade som følge av dets fravær. Da har de ingen annen utvei enn å bønnfalle sin Herre, be Ham om regn, og søke Hans hjelp med ulike former for ydmyk påkallelse.

a) Å utføre bønnen i fellesskap eller alene.

b) Til tider gjennom dua i Fredags-khutbahen, hvor khatiben gjør dua, og muslimene sier 'amin' til hans dua.

c) Og andre ganger ved å gjøre du'ā når som helst, uten bønn eller preken.

Regelen (dommen) for salat al-Istisqa:

En sterkt understreket sunnah når årsaken for den er til stede, basert på Profeten ﷺ sin handling,

slik det er kommet i hadithen fra ‘Abdullāh ibn Zayd (måtte Allah være fornøyd med ham), som sa:

«خَرَجَ النَّبِيُّ ﷺ إِلَى الْمُصَلَّى، فَاسْتَسْقَى، وَاسْتَقْبَلَ الْقِبْلَةَ، وَقَلَبَ رِءَاءَهُ، وَصَلَّى رَكَعَتَيْنِ».

«Profeten ﷺ gikk ut til bønnestedet, ba om regn, vendte seg mot Qibla, vendte om sin kappe og ba to rak‘ah»<sup>1</sup>.

Slik utføres Salat al-Istisqa:

Fremgangsmåten for Istisqa-bønnen er, på sitt sted, som for Eid-bønnen. Det er anbefalt (sunnah) å utføre den i bønnestedet som Eid-bønnen, og dens bestemmelser er som for Eid-bønnen; i antall rak‘ah, i at man leser høyt, i at den bes før khutbah (prekenen), og i de ekstra takbir i den første og andre rak‘ah før lesingen. Slik det tidligere er blitt forklart om de to eid-bønnene. Han prekener én gang.

### **Nittende: Bestemmelser om begravelser:**

For det første: For den som er til stede hos den døende:

1. Det er sunnah for den som er hos den døende å tilskynde ham til å si: «lā ilāha illā Allāh».
2. Å vende den døende mot qibla.
3. Det er anbefalt (sunnah) å lukke hans øyner.
4. Det er anbefalt (sunnah) å dekke den avdøde med et plagg etter dødsfallet.

---

<sup>1</sup> Rapportert av al-Bukhari, ved nummeret (1012) og Muslim, ved nummeret (894).

5. Å påskynde hans klargjøring.

6. Å skynde seg med å betale ned gjelden hans.

7. Den avdøde vaskes og svøpes, og dette er en fard kifaya (en kollektiv plikt).

For det andre: regler for bønnen over den avdøde:

Dom: Det som er kollektivt obligatorisk.

Dens vilkår:

1. Å vende seg mot qibla.

2. Dekking av intime deler ('awrah).

3. Unngåelse av najasa (urenhet).

4. Renselse av den bedende og den avdøde.

5. Islamsk tro hos den som ber og den det bes for.

6. Å være til stede ved begravelsen hvis den er i byen.

7. Å være tilregnelig.

Dens søyler:

1. Å stå i bønnen.

2. De fire takbirene.

3. Å lese Surah Al-Fatiha

4. Å sende salawat over Profeten ﷺ.

5. Dua for den avdøde.

6. Å følge riktig rekkefølge.

7. Taslim (avslutningshilsenen).

Dens sunnah-handlinger:

1. Å løfte hendene ved hver takbir.

2. Å søke tilflukt (ved å si a'ūdhu billāhi min ash-shayṭān ir-rajīm).

3. Å gjøre dua for seg selv og muslimene.

4- Å lese stille.

5. Å stå en liten stund mellom den fjerde takbir og taslim.

6. Å legge høyre hånd på venstre hånd over brystet.

7. Å vende hodet mot høyre ved avslutningshilsenen (taslīm).

Hvordan man ber den den:

Imamen og den som ber alene skal stå ved brystet til mannen og midten av kvinnen, si takbir al-ihram (den innledende takbir), søke tilflukt, unnlate innledningsbønnen, si bismillah, og lese Al-Fatiha.

Så sier man takbir, og sender deretter velsignelser over profeten ﷺ, så sier man takbir, og ber for den avdøde med det som er overlevert; Som Profeten ﷺ sa:

«اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِحَيِّنَا وَمَيِّتِنَا، وَصَغِيرِنَا وَكَبِيرِنَا، وَذَكَرْنَا وَأُنْثَانَا، وَشَاهِدِنَا وَغَائِبِنَا، اللَّهُمَّ مَنْ أَحْيَيْتَهُ مِنَّا فَأَحْيِهِ عَلَى الْإِيمَانِ، وَمَنْ تَوَفَّيْتَهُ مِنَّا فَتَوَفَّهُ عَلَى الْإِسْلَامِ، اللَّهُمَّ لَا تَحْرِمْنَا أَجْرَهُ، وَلَا تُضِلَّنَا بَعْدَهُ».

«Å Allah, tilgi våre levende og døde, våre unge og gamle, våre menn og kvinner, de som er til stede og de som er fraværende. Å Allah, den du holder i live blant oss, hold ham i troen, og den du tar fra oss, ta ham med Islam. Å Allah, ikke nekt oss belønningen for ham, og led oss ikke vill etter ham»<sup>1</sup>.

Han sa også:

---

<sup>1</sup> Rapportert av Abu Dawood, ved nummeret (3201), og At-Tirmidhi, ved nummeret (1024), og sa: En god og autentisk hadith.

«اللَّهُمَّ اغْفِرْ لَهُ وَارْحَمْهُ، وَعَافِهِ وَاعْفُ عَنْهُ، وَأَكْرِمْ نُزُلَهُ، وَوَسِّعْ مَدْخَلَهُ، وَاعْسِلْهُ  
بِالْمَاءِ وَالتَّلْجِ وَالْبَرْدِ، وَنَقِّهِ مِنَ الْخَطَايَا كَمَا نَقَّيْتَ الثَّوْبَ الْأَبْيَضَ مِنَ الدَّنَسِ، وَأَبْدِلْهُ  
دَارًا خَيْرًا مِنْ دَارِهِ، وَأَهْلًا خَيْرًا مِنْ أَهْلِهِ، وَزَوْجًا خَيْرًا مِنْ زَوْجِهِ، وَأَدْخِلْهُ الْجَنَّةَ،  
وَأَعِزَّهُ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَمِنْ عَذَابِ النَّارِ».

«Å Allah, tilgi ham, ha medfølelse med ham, gi ham helse, tilgi ham, ære hans oppholdssted, utvid hans plass, vask ham med vann, is og kulde, rens ham fra synder slik du renset det hvite plagget for skitt, gi ham et bedre hjem enn hans nåværende, bedre slektninger enn hans nåværende, og en bedre ektefelle enn hans nåværende, før ham inn i Paradiset, beskytt ham fra gravens straff, og fra helvetes ild»<sup>1</sup>. Så sier han takbir, står en kort stund, og avslutter med en hilsen til høyre.

## Det tredje temaet: Zakat:

### 1. Definisjon av zakat og dens viktighet:

Zakat språklig: vekst og økning.

Zakat er en obligatorisk andel av rikdom som tas fra de rike og gis til de fattige.

Den er den tredje av islams fem søyler. Den er nevnt sammen med bønn i Koranen på åttito steder, noe som indikerer dens store viktighet.

Den opphøyde sa:

﴿وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ...﴾

<sup>1</sup> Det ble rapportert av Muslim ved nummeret (962).

«Og etabler (hold fast ved) bønnene (as-Salat) og betal veldedighetsskattene (az-Zakat)...» [Al-Baqarah: 43].

Og Profeten ﷺ sa:

«بُنيَ الإسلامُ عَلَى خَمْسٍ: شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَإِقَامِ الصَّلَاةِ، وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ، وَحَجِّ الْبَيْتِ، وَصَوْمِ رَمَضَانَ».

«Islam er bygget på fem søyler: å bekjenne at det er ingen guddom som tilbes i sannhet foruten Allah og at Muhammad ﷺ er Allahs Sendebud, å forrette Salat, å betale Zakat, å utføre pilegrimsreisen til Huset, og å faste Ramadan»<sup>1</sup>.

Muslimene er enige om at zakah er en plikt, det regnes som kufr (vantro) å fornekte dens plikt, og kamp skal føres mot den som nekter å gi den.

## **2. Betingelser for zakat-plikten:**

a) Frihet: Den er ikke obligatorisk for en slave, ettersom han ikke har noen egen formue, og det han besitter er hans herres eiendom. Derfor påligger zakaten hans herre.

b) Islam: Den er ikke obligatorisk for en ikke-muslim, fordi det er tilbedelse og lydighet, og en ikke-muslim er ikke av dem som utøver tilbedelse og lydighet.

c) Eierskap av nisab: Zakat er ikke påkrevd for verdier under nisab, som er et fastsatt beløp.

---

<sup>1</sup> Rapportert av al-Bukhari, ved nummeret (8) og Muslim, ved nummeret (111).

d) Fullstendig eierskap: At midlene er personens fulle og hele eiendom. Zakat er ikke påkrevd for midler med uavklart eierskap, slik som gjeld fra en frikjøpskontrakt.

e) At et helt år har gått for rikdommen: Fra en marfu' hadith fra Aisha (må Allah være tilfreds med henne):

«لَا زَكَاةَ فِي مَالٍ حَتَّى يَحُولَ عَلَيْهِ الْحَوْلُ».

«Det er ingen zakat på formue før et år har gått»<sup>1</sup>

### **3. Eiendeler som er underlagt zakat:**

For det første: beitedyr.

Dette gjelder kameler, kuer og småfe, og zakah blir obligatorisk på disse under to betingelser:

1. Å bli holdt for melk og avkom, ikke for arbeid.

2. Å være på fritt beite (dvs. beitende), For zakat er ikke obligatorisk for husdyr som føres med fôr som er kjøpt til dem, eller samlet inn fra beitemark eller annet. Det er ingen zakat for dyr som beiter en del av året, men ikke hele eller mesteparten av det.

4. Nisab-grensene for buskap:

1. Zakat på kameler:

Hvis vilkårene er oppfylt; er det obligatorisk med én sau for hver fem kameler, for ti to sauer, for femten tre sauer, og for tjue fire sauer. Slik det er fastslått av Sunnah og ved enighet (ijmâ') blant de lærde. Hvis antallet når tjuefem, er det én bint

---

<sup>1</sup> Rapportert av Ibn Majah ved nummeret (1792), og At-Tirmidhi ved nummeret (63) og (631).

makhad, som er en hunnkamel som har fullført sitt første år og gått inn i sitt andre. Hvis en slik ikke er tilgjengelig, er en ibn labun tilstrekkelig.

Hvis antallet kameler når trettiseks, er en bint labūn påkrevd; dette er: en som har fullført to år.

Når antallet når førtiseks, er en hiqqah påkrevd; dette er en som har fullført tre år.

Når antallet kameler når sekstien, skal det gis en jatha'ah, og det er en som har fullført fire år.

Når antallet kameler når syttiseks, er det obligatorisk å gi to bint labun.

Så når antallet kameler når nittien, blir to hiqqa obligatorisk.

Når det totale antallet kameler overstiger hundre og tjue med én, skal det gis tre bint labun; deretter én bint labun for hver førti, og én hiqqah for hver femti.

## 2. Zakat på kuer:

Det blir obligatorisk for dem dersom antallet når tretti og betingelsene er oppfylt: en tabī eller tabīah; dette er et dyr som har fullført ett år og gått inn i det andre.

Det påfaller ingenting for færre enn tretti.

Når antallet når førti, er en musinnah-ku obligatorisk, nemlig en som har fullført to år.

Dersom det totale antallet kveg overstiger førti, er det påkrevd å gi en tabī' eller tabī'ah for hver tretti av dem, og en musinnah for hver førti.

## 3. Zakat på småfe:

Når det samlede antallet småfe når førti, enten det er sauer eller geiter, er forpliktelsen ett dyr, som er et ungt lam eller en hunngeist.

Det er ingen zakat på småfe når antallet er færre enn førti. Når det totale antallet sauer når 121, er to sauer påkrevd. Hvis antallet når to hundre og én, er det påkrevd med tre sauer.

Så stabiliseres plikten etter denne mengden, da blir det obligatorisk for hver hundre sauer, så for fire hundre, fire sauer, og slik videre.

For det andre: zakat på det som kommer fra jorden:

Det som kommer ut av jorden er to typer:

1. Korn og frukter.

2. Mineraler.

Den første typen: Korn og frukter:

Zakat er påkrevd for korn; for eksempel: hvete, bygg og ris. Også for frukt; for eksempel: dadler og rosiner. Det er ikke obligatorisk for andre planter, som belgvekster og grønnsaker.

Betingelser for zakat-forpliktelsen på korn og frukter:

1. Det må være lagringsdyktig; det er ingen zakat på det som ikke kan lagres, som frukt og grønnsaker.

2. Den må være målbar i volum; det er ingen zakat på varer som selges stykkevis eller etter vekt, som vannmelon, løk og granateple.

3. Den må nå nisab: som er fem awsuq; det er ingen zakat på noe som er mindre enn det.

4. Å ha nisab i fullt eie når zakat forfaller.

Den som tilegner seg det etter at zakat har blitt obligatorisk, er ikke pålagt å gi zakat, slik som om han kjøpte det eller fikk det som gave etter innhøstingen.

Forfallstidspunktet for dens zakat:

Zakat er påkrevd på korn og frukter, når de begynner å modnes. Tegnet på begynnende rettskaffenhet er som følger:

a. For korn: når det stivner og blir hardt.

b. For daddelpalmens frukter: ved at de blir røde eller gule.

c. For druen: å være myk og søt.

Nisaben:

Nisab for korn og frukt: fem awsuq, Og en wasq er seksti šā', Nisab er dermed tre hundre profetiske sa', og i kilogram tilsvarer det: omtrent 900 kg.

Det obligatoriske (wājib) zakat-beløpet for den:

`Al-'Ushr` (en tiendedel) er obligatorisk for det som vannes uten utgift eller anstrengelse, slik som det som vannes av regnvann og kilder.

En halv tiende skal betales for det som er vannet med innsats og kostnad; slik som det som vannes med vann som pumpes fra brønner og elver ved hjelp av dyr eller moderne maskineri.

Den andre typen: Mineraler:

Blant typene av det som utvinnes fra jorden er: mineraler. Det er det som utvinnes fra jorden, men

som ikke er av dens egen art; som gull, sølv, jern og edelstener.

Når zakat blir obligatorisk:

Når man erverver den, skal dens zakat gis umiddelbart, da det ikke er en betingelse at et år har gått. Nisaben er den samme som nisaben for gull og sølv, og det betales en fjerdedel av en tidel (2,5 %) av verdien.

For det tredje: zakat på pengeverdier:

pengeverdier er: gull, sølv og pengesedler, og zakat på dem er obligatorisk. Beviset: Allah, Den Opphøyde, sier:

﴿وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يُنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ﴾  
{34}

«Og de som hamstrer gull og sølv og ikke bruker det i Allahs vei, forkynn for dem en smertefull straff. (34)» [At-Tawbah: 34].

Profeten (fred og velsignelse være med han) sa:

«مَا مِنْ صَاحِبِ ذَهَبٍ وَلَا فِضَّةٍ لَا يُؤَدِّي فِيهَا حَقَّهَا؛ إِلَّا إِذَا كَانَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ صُفِّحَتْ لَهُ صَفَائِحُ مِنْ نَارٍ».

«Ingen eier av gull eller sølv unnlater å betale dets rettmessige andel, uten at det på oppstandelsens dag vil bli formet plater av ild for ham.»<sup>1</sup>

De lærde er enige om at zakat er obligatorisk på gull og sølv, og sedler har samme status som gull og

---

<sup>1</sup> Rapportert av al-Bukhari, ved nummeret (1402) og Muslim, ved nummeret (2287).

sølv, fordi de har tatt deres plass som betalingsmiddel.

Nisab for zakat på betalingsmidle, og den obligatoriske andelen:

Nisab-grensen er den samme som for gull eller sølv, ettersom pengesedler har erstattet dem som betalingsmiddel. Når verdien når nisab for en av dem, blir zakat obligatorisk. I dag er det vanligst å beregne nisab for pengesedler ut fra sølv, siden sølv er billigere enn gull og grensen derfor nås tidligere. Hvis en muslim eier en verdi tilsvarende (595) gram sølv, og ett år har passert, pålegges det å betale Zakat. Verdien av et gram sølv endrer seg fra tid til annen. For den som har en liten pengesum og ikke vet om den har nådd nisab eller ikke, skal han spørre sølvhandlere om verdien av et gram sølv, for så å multiplisere den med (595), og resultatet er nisab.

Merk: Hvis man ønsker å betale zakat på sin formue, deler man nisab med førti, og resultatet er det påkrevde beløpet.

For det fjerde: zakat på handelsvarer:

Det som er forberedt for kjøp og salg for å oppnå profitt. Handelsvarer omfatter alle typer eiendeler som er tiltenkt for handel, unntatt kontanter, for eksempel biler, klær, tekstiler, jern, trevirke og annet.

Betingelser for zakatplikten på handelsvarer:

1. Å komme i eie av det gjennom egen handling, som ved salg, utleie og andre former for inntekt.

2. At man eier den med intensjon om handel, det vil si med hensikt om å tjene på den; for handlinger er etter intensjoner, og siden handel er en handling, må intensjonen være knyttet til den, som med alle andre handlinger.

3. Verdien må nå nisab for enten gull eller sølv.

4. At et helt år har forløpt.

Slik gir man zakat på handelsvarer:

Handelsvarene verdsettes ved årets utløp i enten gull eller sølv. Når den verdsettes og når nisab beregnet etter gull eller sølv, skal det betales en fjerdedel av en tiendedel (2,5 %) av verdien.

Femtende: zakat al-fitr:

Den er den obligatoriske sadaqah ved ramadan-månedens slutt, Den ble pålagt i det andre året etter hijra.

Dens dom:

Zakat al-fitr er en plikt for hver muslim som på id-dagen og dens natt har mer mat enn det som er tilstrekkelig for seg selv og sin familie. Den er obligatorisk for hver muslim; mann eller kvinne, ung eller gammel, fri eller slave. Hadith:

«فَرَضَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ زَكَاةَ الْفِطْرِ عَلَى الْعَبْدِ وَالْحُرِّ، وَالذَّكَرِ وَالْأُنْثَى، وَالصَّغِيرِ وَالْكَبِيرِ، مِنَ الْمُسْلِمِينَ».

«Allahs sendebud ﷺ påla zakat al-fitr for slaven og den frie, mannen og kvinnen, og den unge og den

gamle blant muslimene»<sup>1</sup>. Obligatorisk betyr at Han påbød og påla.

Visdommen (al-ḥikmah) bak dens forskrift:

Ibn Abbas (måtte Allah være fornøyd med dem begge) sa:

«فَرَضَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ زَكَاةَ الْفِطْرِ؛ طَهْرَةً لِلصَّائِمِ مِنَ اللَّغْوِ وَالرَّفَثِ، وَطُعْمَةً لِلْمَسَاكِينِ».

“Allahs Sendebud ﷺ påla zakat al-fitr som en renselse for den fastende fra tomt snakk og slibrig tale, og som mat for de fattige.”<sup>2</sup>

Når den blir obligatorisk og skal gis ut:

Zakat al-fitr forfaller ved solnedgang på kvelden før id. Det er anbefalt å gi den ut på Eid-dagen, før man drar til ṣalāt al-īd. Det er ikke lov å utsette den til etter eid-bønnen. Dersom man utsetter den til etter Eid-bønnen, er man forpliktet til å gi den i etterkant, og man er syndig for å ha utsatt den utover den fastsatte tiden.

Det er tillatt å gi den én eller to dager før Eid.

Dens mengde og hva den tas fra:

En ṣā‘ av den vanlige maten for folket i området; som ris, dadler, hvete eller annet. En sa' tilsvarer omtrent tre kilogram. Det er ikke tillatt å betale

---

<sup>1</sup> Rapportert av al-Bukhari, ved nummeret (1432), og Muslim, ved nummeret (984).

<sup>2</sup> Dette ble rapportert av Abu Dawood ved nummeret (1609), og Ibn Majah ved nummeret (1827), og erklært autentisk av Al-Albani i Sahih Abi Dawood ved nummeret (1609).

pengeverdien i stedet, fordi det er i strid med Profetens ﷺ påbud.

Utdeling av zakat og dens mottakere:

Når den skal gis ut:

Zakat skal betales umiddelbart når forpliktelsen inntreffer. Det er ikke lov å utsette den, unntatt av nødvendighet; for eksempel hvis formuen er i et land langt unna og det ikke finnes noen man kan gi fullmakt til.

Stedet for utgivelsen:

Det beste er å gi zakat i det landet der formuen er. Det er også tillatt å overføre den fra landet der formuen er til et annet land, i visse tilfeller:

a. Hvis det ikke finnes noen i landet som trenger zakat.

b. Dersom det finnes en trengende slektning i det andre landet.

c. Hvis det finnes en islamsk rettmessig grunn til å overføre den, for eksempel til muslimske områder som er rammet av hungersnød eller flom.

Zakat er pålagt formuen til barn og sinnssyke, i henhold til de generelle bevisene, og deres verge er ansvarlig for å gi den. Det er ikke gyldig å gi zakat uten intensjon. Slik Profeten ﷺ sa:

«إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ».

«Handlinger er kun etter intensjoner»<sup>1</sup>.

---

<sup>1</sup> Rapportert av al-Bukhari, ved nummeret (1), og Muslim, ved nummeret (1907).

Mottakere av zakat:

Kategoriene som mottar fra zakat er åtte:

Den første kategorien: De fattige.

De er de som ikke får dekket sine grunnleggende behov for bolig, mat og klær. Beløpet de mottar fra zakat skal være nok for dem og deres forsørgede i ett år.

Den andre kategorien: trengende:

De er de som har det meste de trenger, men som mangler fullstendig tilstrekkelighet, slik som en person med fast lønn som likevel ikke er tilstrekkelig for et helt år.

Beløpet som gis i zakat: Det som er tilstrekkelig for dem og de de forsørger i ett år.

Den tredje kategorien: De som arbeider med den:

altså de som er på oppdrag fra lederen samler inn zakat, eller har ansvaret for å vokte den eller levere den til de trengende.

Beløpet de gis fra zakat: en passende lønn for arbeidet, med mindre de mottar lønn fra staten.

Den fjerde kategorien: de hvis hjerter skal vinnes:

De er alle man gir til i håp om: at de konverterer til islam, at deres troskap (iman) styrkes, eller at deres ondskap mot muslimene holdes tilbake.

Beløpet de gis av zakat: I den grad forsoning med dem oppnås.

Den femte kategorien: Ar-Riqab:

Med dette menes frigjøring av slaver og de som har avtale om frihet (mukatabin).

En mukatab er en slave som har kjøpt seg fri fra sin eier. Dette inkluderer frikjøp av muslimske fanger i krig.

Den sjette kategorien: De gjeldstyngede, som er to typer:

Den første: En som er gjeldsatt for sitt eget behov, og ikke finner midler til å innfri gjelden sin. Han gis det som dekker gjelden sin.

Den andre: Den som har pådratt seg gjeld for å skape forsoning mellom folk. Han gis det som innfrir hans gjeld, selv om han er rik.

Den sjuende kategorien: for Allahs sak: altså de som kjemper i Allahs vei.

Beløpet de gis fra zakat: Det de trenger for jihad i Allahs sak, som transport, våpen, mat og lignende.

Den åttende kategorien: den veifarende:

Han er den reisende hvis midler har tatt slutt, eller har blitt stjålet fra ham, og som ikke har nok penger igjen til å nå sitt hjemland.

Beløpet de gis fra zakat: Nok til å nå hjemlandet sitt, selv om de er rike der.

### **Det fjerde temaet: Fasten:**

Fasten er:

Tilbedelse av Allah ved å avstå fra det som bryter fasten fra daggry til solnedgang.

Den er en av islams fem søyler, en av Allahs pålagte plikter, og det som nødvendigvis er kjent fra religionen. Koranen, sunnah og muslimenes konsensus stadfester dens plikt.

Den opphøyde sa:

﴿شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنْزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَىٰ وَالْفُرْقَانِ  
فَمَن شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ...﴾

«Måneden Ramadan er den da Koranen ble sendt ned, som veiledning for menneskene og som klare bevis fra veiledningen og Kriteriet. Så den av dere som er til stede i måneden, skal faste den...»  
[Al-Baqara: 185]

### **Betingelser for plikten til å faste i Ramadan:**

1. Islam: Fasten er ikke gyldig for en ikke-muslim.

2. Pubertet: Fasten er ikke obligatorisk for barn. Fasten er gyldig for et barn som har oppnådd evnen til å skille mellom ting og forstå, og for ham regnes fasten den som frivillig.

3. Forstand (intellekt): Fasten er ikke obligatorisk for en person uten forstand (som en sinnslidende), og den er heller ikke gyldig, grunnet manglende intensjon.

4. Å være i stand til det. Derfor er det ingen plikt på den syke som ikke er i stand til det, heller ikke på den reisende. De skal fullføre det når unnskyldningen – sykdommen eller reisen – opphører. Det er en betingelse for dens gyldighet

for kvinnen at menstruasjonsblodet og barselblødningen har opphørt.

Fastsettelsen av Ramadan skjer ved ett av to kriterier:

a. Observasjonen av nymånen for Ramadan. Som Profeten ﷺ sa:

«صُومُوا لِرُؤْيَيْهِ، وَأَفْطِرُوا لِرُؤْيَيْهِ».

«Begynn fasten når dere ser den (månen), og bryt fasten når dere ser den (månen).»<sup>1</sup>.

b. At måneden Sha'ban fullføres til tretti dager, og dette er dersom Ramadans nymåne ikke blir sett, eller om sikten forhindres av skyer, støv eller lignende, i henhold til profetens ﷺ utsagn:

«فَإِنْ غُمَّ عَلَيْكُمْ؛ فَأَكْمِلُوا عِدَّةَ شَعْبَانَ ثَلَاثِينَ يَوْمًا».

“Men hvis det er overskyet for dere; så fullfør sha'ban til tretti dager.”<sup>2</sup>.

Intensjon i fasten:

Faste, i likhet med andre tilbedelseshandlinger, krever en intensjon. Tidspunktet for når intensjonen må settes for den obligatoriske fasten, skiller seg fra andre faster, og en forklaring på dette er som følger:

For det første: Obligatorisk faste, som fasten i Ramadan, faste som tas igjen, eller en lovet faste,

---

<sup>1</sup> Rapportert av al-Bukhari, ved nummeret (1810) og Muslim, ved nummeret (1086).

<sup>2</sup> Rapportert av al-Bukhari, ved nummeret (1909).

krever at intensjonen settes om natten før daggry. Som Profeten ﷺ sa:

«مَنْ لَمْ يُبَيِّتِ الصِّيَامَ مِنَ اللَّيْلِ فَلَا صِيَامَ لَهُ».

«Det er ingen gyldig faste for den som ikke fatter intensjonen om å faste fra natten før»<sup>1</sup>.

For det andre: Frivillig faste, og det er gyldig å inngå intensjonen for denne i løpet av dagen. Forutsatt at han ikke har inntatt noe som bryter fasten etter Fajr.

Det som bryter fasten:

Den første: Samleie: Har man samleie, blir fasten ugyldig, og man er forpliktet til å ta igjen fasten for den dagen. Sammen med å ta det igjen, er kaffarah obligatorisk for ham, og den består i frigjøring av en slave, Dersom han ikke er i stand til det, skal han faste i to sammenhengende måneder. Dersom han ikke er i stand til det på grunn av en gyldig religiøs grunn, må han gi mat til seksti fattige; hver fattig skal gis en halv sa' av den maten som er vanlig på stedet.

Det andre: Sæduttømming forårsaket av kyssing, berøring, onani eller gjentatte blikk; dette pålegger kun at man tar igjen fasten, uten kaffarah, ettersom kaffarah er beholdt samleie. For den som sover og har en våt drøm med utløsning, er det ingen synd

---

<sup>1</sup> Rapportert av Ahmad, ved nummeret (26457), og Abu Dawood, ved nummeret (2454), og an-Nasa'i, ved nummeret (2331), og dette er hans ordlyd.

på ham, ettersom det er utenfor hans vilje; han skal da utføre ghusl fra janābah.

Tredje: Å spise og drikke med vilje: Slik Allah sa:

﴿وَكُلُوا وَاشْرَبُوا حَتَّى يَبَيِّنَ لَكُمُ الْخَيْطُ الْأَبْيَضُ مِنَ الْخَيْطِ الْأَسْوَدِ مِنَ الْفَجْرِ ثُمَّ أَتُمُوا الصَّيَامَ إِلَى اللَّيْلِ...﴾

«Og spis og drikk inntil dere kan skjelne den hvite tråden av daggry fra den svarte tråden. Fullfør deretter Fasten inntil natten...» [Al-Baqarah: 187].

Den som spiser eller drikker av glemsel, er ikke syndig. Som det kom i Hadithen:

«مَنْ نَسِيَ وَهُوَ صَائِمٌ، فَأَكَلَ أَوْ شَرَبَ، فَلَيْتَمَ صَوْمُهُ، فَإِنَّمَا أَطْعَمَهُ اللَّهُ وَسَقَاهُ».

«Den som glemmer mens han faster, og spiser eller drikker, la ham fullføre sin faste, for det er Allah som har gitt ham mat og drikke.»<sup>1</sup>

Det fjerde: Å kaste opp med vilje, men for den som kaster opp ufrivillig, påvirker det ikke fasten. Som Profeten ﷺ sa:

«مَنْ ذَرَعَهُ الْقَيْءُ فَلَيْسَ عَلَيْهِ قَضَاءٌ، وَمَنْ اسْتَقَاءَ عَمْدًا فَلَيْقُضْ».

«Den som kaster opp ufrivillig, er ikke pålagt å ta igjen dagen, og den som kaster opp med vilje, la ham ta den igjen».(52)<sup>2</sup>

Femte: Uttak av blod fra kroppen – ved hijama (kopping), årelating, eller blodgiving for å hjelpe en pasient; alt dette bryter fasten. Uttak av en liten

---

<sup>1</sup> Rapportert av al-Bukhari, ved nummeret (6669) og Muslim, ved nummeret (2709).

<sup>2</sup> Rapportert av Abu Dawud, ved nummeret (2380), og At-Tirmidhi, ved nummeret (719), og Ibn Majah, ved nummeret (676).

mengde blod til analyse påvirker ikke fasten. Likeledes bryter ikke ufrivillig blødning, som neseblod, sår eller tanntrekking, fasten.

De som har lov til å bryte fasten i Ramadan:

Den første delen: De som har tillatelse til å bryte fasten, og som er pliktige til å ta den igjen:

For det første: Den syke med en helbredelig sykdom, for hvem fasten er skadelig eller en byrde.

For det andre: den reisende, enten reisen byr på vanskeligheter eller ikke.

Beviset for dem begge: Allah, Den Opphøyde, sier:

﴿...وَمَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِنْ أَيَّامٍ أُخَرَ...﴾

"...og den som er syk eller på reise, kan ta igjen fasten på et antall andre dager..." [Al-Baqara: 185]

For det tredje: Gravide eller ammende kvinner, dersom fasten er en byrde for dem eller skader dem eller deres barn, og de er i samme kategori som de syke, så de har tillatelse til å bryte fasten. De må fremdeles ta igjen fasten på et annet tidspunkt.

For det fjerde: Den menstruerende kvinnen og kvinnen med barselblødning, og å bryte fasten er en plikt for dem. Deres faste er ikke gyldig, og de må ta den igjen på andre dager.

Den andre kategorien: De som har tillatelse til å bryte fasten, og som er pålagt kaffârah uten å ta igjen fasten, og de er:

For det første: Den syke med en sykdom man ikke forventer helbredelse fra.

For det andre: En eldre person som er ute av stand til å faste.

Disse bryter fasten, og gir mat til en fattig for hver dag i Ramadan. Hvis en eldre person når en grad av senilitet, bortfaller den religiøse forpliktelsen for ham; da bryter han fasten, og det påligger ham ingenting.

Tidspunktet for å ta igjen fasten og regelen for utsettelse:

Fasten fra Ramadan må tas igjen før neste Ramadan. Det beste er å ta det igjen snarest. Det er ikke lov å utsette å ta igjen fasten til etter neste ramadan. Aisha (måtte Allah være fornøyd med henne) sa:

«كَانَ يَكُونُ عَلَيَّ الصَّوْمُ مِنْ رَمَضَانَ، فَمَا أَسْتَطِيعُ أَنْ أَقْضِيَ إِلَّا فِي شَعْبَانَ لِمَكَانِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ».

«Jeg pleide å ha faste dager å ta igjen fra Ramadan, men jeg klarte ikke å ta dem igjen før i Sha'ban, av hensyn til Profeten ﷺ»

<sup>1</sup>

For den som utsetter å ta igjen fasten til etter neste Ramadan, er det to tilfeller:

---

<sup>1</sup> Rapportert av al-Bukhari, ved nummeret (1849) og Muslim, ved nummeret (1846).

1. At det utsettes med en gyldig islamsk grunn, som for eksempel at sykdommen vedvarer til neste Ramadan. Da skal han kun ta igjen fasten.

2. Den som utsetter den uten en legitim grunn, begår en synd og må angre, ta den igjen og gi mat til en fattig for hver dag.

Frivillig faste for den som må ta igjen faste:

Den som må ta igjen faste fra Ramadan, bør prioritere dette før frivillig faste. Hvis en anbefalt (sunnah) faste er en hvis tid kan gå tapt – som fasten på Arafah og Ashura – så skal den fastes før man tar igjen; fordi erstatningsfasten har en vid tidsramme, mens Arafah og Ashura går tapt. Men man faster ikke de seks dagene i Shawwal før etter erstatningsfasten.

Tider som det er forbudt å faste:

1. Faste på Eid al-Fitr og Eid al-Adha; grunnet forbudet mot det.

2. Å faste på Tashreeq-dagene i Dhul-Hijjah, unntatt for den som gjør Hajj al-mutamatti eller al-qarin, dersom de ikke har tilgang til al-hady (offer). Tashreeq-dagene er: den ellefte, tolvte og trettende dagen i måneden Dhul-Hijjah.

3. Tvilens dag grunnet tvil, som er den trettiende dagen i sha'ban. Hvis skyer eller støv om natten forhindrer synet av nymånen.

Tider det er mislikt å faste:

a. Å faste særskilt i Rajab. b. Faste utelukkende på fredagen, på grunn av forbudet mot det, men

hvis man faster en dag før eller etter den, bortfaller mislighaten.

Tider det er anbefalt (sunnah) å faste:

a. Seks dager i Shawwal. b. Det anbefales å faste de ni dagene i Dhul-Hijjah, og mest anbefalt er Arafah-dagen. Unntatt for den som er på Hajj – for ham er det ikke anbefalt å faste, og fasten på denne dagen gir tilgivelse for syndene til to år. c. Det er å faste tre dager i hver måned, og det beste er å legge disse til de hvite dagene, som er: den trettende, fjortende og femtende. d. Faste på mandager og torsdager hver uke, fordi Profeten ﷺ pleide å faste dem; fordi tjenernes gjerninger blir presentert på disse dagene.

Frivillig faste:

a. Dawuds faste (fred være med han), som innebar at han fastet én dag og avsto den neste.

b. Fasten i Allahs måned, Muharram, som er den beste måneden for anbefalt faste, hvor den mest fremhevede er fasten på Ashura-dagen (den tiende i Muharram), og man faster den niende sammen med den; ifølge profetens ﷺ utsagn:

«لَنْ يَبْقِيَ إِلَى قَابِلٍ لِأَصُومَنَّ التَّاسِعَ».

"Hvis jeg lever til neste år, skal jeg sannelig faste den niende."<sup>1</sup> og renser for syndene fra året som gikk.

---

<sup>1</sup> Rapportert av Muslim, ved nummeret (1134).

## Femte tema: Hajj og Umrah

Språklig sett betyr Hajj: hensikt. I religiøs forstand er det å reise til Hans hellige hus og de hellige stedene på et bestemt tidspunkt for å utføre spesifikke ritualer.

Språklig sett betyr er Umrah: besøk.

Et besøk til det hellige hus for å utføre spesifikke ritualer, som kan finne sted til enhver tid.

Hajj er en av islams fem søyler og en av dens store grunnvoller. Det ble pålagt i det niende året etter hijra. Profeten ﷺ utførte Hajj kun én gang, nemlig avskjedspilegrimsreisen (Hajj al-Wada').

Hajj er obligatorisk én gang i livet for den som er i stand til det. Det som er utover dette, er frivillig. Når det gjelder Umrah, er den obligatorisk ifølge mange lærde, Beviset er Profetens ﷺ ord da han ble spurt: «Er det jihad for kvinner?», og han sa:

«نَعَمْ، عَلَيْهِنَ جِهَادٌ لَا قِتَالُ فِيهِ: الْحَجُّ وَالْعُمْرَةُ».

«Ja, på dem påligger en Jihad som ikke innebærer kamp: al-Hajj og al-'Umrah»<sup>1</sup>.

**Betingelser for forpliktelsen til Hajj og Umrah:**

1. Islam
2. Forstand (intellekt)
3. Å nå puberteten
4. Frihet.
5. Evne

---

<sup>1</sup> Rapportert av Ahmad, ved nummeret (25198), og an-Nasa'i, ved nummeret (2627), og Ibn Majah, ved nummeret (2901).

For en kvinne legges det til en sjette betingelse; som er tilstedeværelsen av en mahram som reiser med henne for å utføre den. Fordi hun ikke har lov til å reise for hajj eller for noe annet uten mahram. Som Profeten ﷺ sa:

«لَا تُسَافِرُ الْمَرْأَةُ إِلَّا مَعَ ذِي مَحْرَمٍ، وَلَا يَدْخُلُ عَلَيْهَا رَجُلٌ إِلَّا وَمَعَهَا مَحْرَمٌ».

«En kvinne skal ikke reise unntatt med en mahram, og en mann skal ikke gå inn til henne unntatt med en mahram til stede»<sup>1</sup>.

En kvinnes mahram er: hennes ektemann, eller den som ekteskap med henne er evig forbudt for. ved slektskap; som hennes bror, far, farbror, nevø og morbror, eller av en tillatt grunn; som en bror gjennom amming, eller gjennom svogerskap; slik som hennes mors ektemann og hennes ektemanns sønn.

"Istita'ah er den materielle og fysiske kapasiteten til å ha et fremkomstmiddel, tåle reisen, og ha tilstrekkelige midler som dekker reisen frem og tilbake, Dessuten finner han det som er tilstrekkelig for sine barn og dem han har forsørgeransvar for, inntil han vender tilbake til dem.

Veien til hajj skal være trygg for ens person og eiendom.

---

<sup>1</sup> Rapportert av al-Bukhari, ved nummeret (1862), og Muslim, ved nummeret (1341).

Den som har de økonomiske midlene, men er fysisk ute av stand på grunn av høy alder og skrøpelighet eller en kronisk sykdom uten håp om helbredelse, er forpliktet til å sørge for at noen utfører Hajj og Umrah på hans vegne.

For en person som skal utføre Hajj og Umrah på vegne av en annen, er det to betingelser for at dette skal være gyldig:

1. Man må være en av dem som Hajj er gyldig for, det vil si en voksen, tilregnelig muslim.

2. At han har fullført hajj-plikten for seg selv.

### **Tidspunkter for ihram:**

Mawāqīt (flertall av mīqāt) betyr språklig 'grense', og i shariah betyr det tid eller sted for tilbedelse.

Hajj har fastsatte tidsperioder og steder:

a. De fastsatte tidene: Allah, Den Opphøyde, sier:

﴿الْحَجُّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَاتٌ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ...﴾

«Hajj er i fastsatte måneder; så den som påtar seg Hajj i dem...» [Al-Baqarah: 197].

Disse månedene er: Shawwal, Dhul-Qa'dah og de ti første dagene av Dhul-Hijjah.

b. De geografiske miqat er grensene det ikke er tillatt for en pilegrim å passere på vei til Makkah uten ihram. Og det er følgende:

1. Dhū al-Ḥulayfah: mīqāt for folket fra Madīnah.

2. Al-Juhfah: miqat for folk fra Ash-Sham, Egypt og Maghrib.

3. Qarn al-Manāzil (nå kjent som As-Sayl; miqāt for folket fra Najd).

4. Dhāt 'Irq: miqāt for folk fra Irak.

5. Yalamlam: miqāt for folk fra Jemen.

Den som bor innenfor disse Miqat-stedene, inntre i Ihram for Hajj og Umrah fra sitt hjem. De som er fra Mekka påtar seg ihram fra Mekka, og behøver ikke å reise ut til en miqat for å påta seg ihram. Når det gjelder umrah, går de ut til det nærmeste stedet utenfor det hellige området, og trer inn i ihram. For den som har til hensikt å utføre Hajj eller Umrah, må han påbegynne sin ihram fra de stedene som Profeten ﷺ har fastsatt, nemlig de geografiske miqatene som tidligere er beskrevet. Det er ikke tillatt for den som har til hensikt å utføre Hajj eller Umrah å passere dem uten Ihram.

- Enhver som passerer de nevnte mawaqit uten å være bosatt der, skal tre inn i ihram derfra.

- Den som reiser til Mekka uten å passere en av de nevnte miqatene, enten det er over land, til sjøs eller med fly, skal gå inn i ihram når vedkommende er på linje med den nærmeste miqaten. Som Umar ibn al-Khattab (må Allah være fornøyd med ham) sa: "Se i dens retning fra deres vei."<sup>1</sup>

- Den som reiser med fly for å utføre hajj eller umrah, må gå inn i ihram når flyet passerer den

---

<sup>1</sup> Rapportert av al-Bukhari, ved nummeret (1531).

miqat som er på ruten. Det er ikke lov for ham å utsette ihramen til flyet lander på flyplassen.

### **Ihram:**

Intensjonen om å påbegynne ritualene. For hajj er det: intensjonen om å inngå i hajj. For Umrah er det intensjonen om å påbegynne Umrah. Man blir ikke muhrim med mindre man fatter intensjonen om å påbegynne ritualet. Å bare ta på seg ihram-klærne uten niyyah gjør ikke at man er i ihram.

Anbefalte (sunnah) handlinger ved Ihram:

1. Å ta et bad (ghusl) for hele kroppen før ihram.
2. Mannen bruker parfyme på kroppen, ikke på ihram-klærne.
3. Å inngå Ihram i et hvitt belte og dekke, og sandaler.
4. Å inngå i ihram mens man er ridende og vendt mot Qibla.

Typer av nusuk:

Pilgrimmen står fritt til å velge mellom de tre ritualene:

1. Tamattu: Det er når man påbegynner ihram for umrah i hajj-månedene, fullfører den og deretter påbegynner ihram for hajj i samme år.
2. Ifrad; det er å inntre i ihram kun for Hajj (pilegrimsreise) fra miqat, og man forblir i sin ihram helt til man utfører Hajj-handlingene.
3. Qiran: Det er å påta seg ihram for Hajj og Umrah samtidig, eller å påta seg ihram for Umrah

for så å legge til Hajj før man påbegynner dens tawaf. Man har da intensjon om Umrah og Hajj fra miqat, eller før man påbegynner Umrahs tawaf, og man utfører tawaf og sa'i for dem begge.

Den som utfører tamattu' eller qirān, er pålagt å gi en fidyah dersom han ikke er blant dem som bor ved al-Masjid al-Haram.

Den beste av disse tre pilegrimsritualene er: Tamattu'; fordi Profeten ﷺ befalte sine følgesvenner det<sup>1</sup>. Deretter Qiran; fordi det er Hajj og Umrah, deretter Ifrad.

c. Når han har trådt inn i ihram for et av disse ritualene, fremsier han talbiyah og sier:

«لَبَّيْكَ اللَّهُمَّ لَبَّيْكَ، لَبَّيْكَ لَا شَرِيكَ لَكَ لَبَّيْكَ، إِنَّ الْحَمْدَ وَالنِّعْمَةَ لَكَ وَالْمُلْكُ لَا شَرِيكَ لَكَ».

«Her er jeg til Din tjeneste, O Allah, her er jeg. Her er jeg til Din tjeneste; Du har ingen partner, her er jeg. Sannelig, all lovprisning, all velsignelse og herredømmet tilhører Deg. Du har ingen partner.»<sup>2</sup>.

Den er sunnah, og det er anbefalt å gjøre mye av den. Menn sier den høyt, og kvinner sier den stille.

Tidspunktet: Tiden for den starter etter Ihram, og det siste tidspunktet er som følger:

For det først: Umrah-pilegrimen avbryter den før han begynner Tawaf.

---

<sup>1</sup> Rapportert av Muslim, ved nummeret (1211).

<sup>2</sup> Rapportert av al-Bukhari, ved nummeret (1549).

For det andre: Pilegrimen avslutter den når han begynner med Ramy (steiningen) av Jamrat al-Aqaba på Eid-dagen.

Forbud i Ihram:

Det første forbudet: å barbere, klippe eller nappe håret fra noen del av kroppen.

Det andre forbudet: Å klippe neglene på hender eller føtter uten gyldig grunn; hvis en negl brekker og man fjerner den, kreves ingen soning (fidyah).

Det tredje forbudet: Å dekke til mannens hode med et hodeplagg, som en kalott eller ghutra.

Det fjerde forbudet: At en mann bærer formsydde klær på kroppen eller deler av den, som skjorte, turban eller bukser. Makhit: plagg som er formet etter en kroppsdel, slik som khuffayn, hansker og sokker. Når det gjelder kvinnen, kan hun i ihram bære de klærne hun ønsker på grunn av sitt behov for tildekking, men hun skal ikke bære burka, og skal i stedet dekke ansiktet med noe annet, som en khimār eller jilbab, dersom fremmede (ikke mahram) menn passerer henne. Hun skal heller ikke bruke hansker på hendene.

Det femte forbudet: parfyme; fordi pilgrimmen er pålagt å unngå luksus, verdslig pynt og nytelser, og vende seg mot det hinsidige.

Det sjette forbudet: Drap og jakt på landvilt, for en muhrim skal ikke jakte på landvilt, bistå med jakten, eller slakte det.

Det er forbudt for den som er i ihram å spise av det han har jaktet, eller som ble jaktet for hans skyld, eller som han har hjulpet til med å jakte; fordi det er som et kadaver for ham.

Når det gjelder fangst fra havet, er det ikke forbudt for den som er i ihrām å fange den. Det er heller ikke forbudt for ham å slakte tamdyr, som kyllinger og beitedyr, ettersom det ikke regnes som vilt.

Det sjuende forbudet: å inngå ekteskap for seg selv eller for andre, eller å være et vitne.

Det åttende forbudet: Samleie; for den som har samleie før den første tahallul, blir hans pilegrimsrite ugyldig, og han er pålagt å fortsette og fullføre sine riter, ta den igjen det påfølgende året, og ofre en badana. Om det er etter den første tahallul, blir ikke hans nusuk ugyldig, men han pålegges et sonoffer.

Kvinnen er i dette lik mannen, dersom hun er lydig.

Det niende forbudet: intim kontakt utenom kjønnsorganene. Følgelig er det ikke tillatt for en person i ihram å ha intim kontakt med en kvinne, da det er et middel til forbudt samleie. Med intim kontakt menes det å berøre en kvinne med begjær.

### **Umrah:**

a. Søylene til Umrah:

1. Ihram.

2. Tawaf (omløpet rundt Kaba).

3. Sa'i.

b- De obligatoriske handlingene i Umrah:

1. Ihram fra den foreskrevne miqaten.

2. Å barbere eller klippe.

c. Beskrivelsen av Umrah:

Det første en som utfører Umrah begynner med, er å utføre Tawaf, sju omløp, med start og slutt ved den svarte steinen. Under sin tawaf skal han være ren og dekke sine private deler fra navlen til kneet. Det anbefales å praktisere al-Idṭibā' under hele Tawaf; dette innebærer at man avdekker sin høyre skulder, fører overkledet under den, og legger begge endene av det over sin venstre skulder. Når han har fullført den syvende runden, forlater han al-Idtiba og dekker sine skuldre med sin kappe.

Man vender seg mot den svarte steinen og kysser den hvis man har mulighet, ellers berører man den med høyre hånd om det er mulig, og kysser deretter sin hånd. Hvis det ikke er mulig for ham å berøre Steinen, peker han mot den, løfter sin høyre hånd og sier: «Allāhu akbar» én gang, uten å kysse hånden sin eller stoppe. Deretter fortsetter han sin tawaf med Ka'ba på sin venstre side, og det er sunnah å gå raskt (ar-raml) i de tre første rundene. Ar-raml: rask gange med korte skritt.

Når man passerer det jemenittiske hjørnet – som er Kabaens fjerde hjørne – skal man berøre det med høyre hånd hvis det er mulig, uten å si takbir eller

kysse. Hvis det ikke er mulig å berøre det, går man videre uten å peke mot det og uten å si takbir. Mellom det jemenittiske hjørnet og det svarte hjørnet sier han:

﴿...رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ﴾

«...Vår Herre! Gi oss godhet i denne verden og godhet i det hinsidige, og beskytt oss mot ildens straff.» [Al-Baqarah: 201].

Når man er ferdig med Tawaf, ber man to rak'ah bak Maqam Ibrahim – fred være med ham – om det lar seg gjøre, og hvis ikke, ber man dem på et hvilket som helst sted i Al-Masjid al-Haram, Det er sunnah å lese surah al-Kāfirūn i den første rak'ah etter al-Fātiḥah. Mens i den andre rak'ah leses Sūrat al-Ikhlāṣ etter Surah al-Fātiḥa. Deretter utfører han sa'i mellom Safa og Marwa syv runder; veien dit er én runde, og veien tilbake er én runde.

Sa'i begynner ved Safa, så går man opp på den eller står ved den, og det å gå opp på Safa er bedre, dersom det er enkelt. Ved den anledning leser man Hans ord, den Høyeste:

﴿إِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ مِنْ شَعَائِرِ اللَّهِ...﴾

«Sannelig, Safa og Marwa er blant Allahs ritualtegn...» [Al-Baqarah: 158].

Det er anbefalt å vende seg mot Qibla, lovprise Allah, forherlige Ham, og si:

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ، يُحْيِي وَيُمِيتُ، وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ، أَنْجَزَ وَعْدَهُ، وَنَصَرَ عَبْدَهُ، وَهَرَمَ الْأَحْزَابَ وَحْدَهُ».

(Det finnes ingen guddom verdt å tilbe, unntatt Allah, og Allah er størst, det finnes ingen guddom verdt å tilbe, unntatt Allah, Han alene [som har] ingen partnere, Herredømme tilhører Ham og all lovprisning tilhører Ham, Han gir liv og tar liv, og Han har [fullstendig] makt over alle ting, det finnes ingen guddom verdt å tilbe, unntatt Allah, Han alene, Han oppfylte Sitt løfte, og ga seier til Sin tjener, og beseiret de allierte alene)<sup>1</sup>. Deretter skal man gjøre Du'a med det som er enkelt for en mens man løfter hendene, og gjenta denne dhikr og Du'a tre ganger. Deretter går han ned, og går til Marwa inntil han når den første markøren, da skal mannen småspringe frem til han når den andre markøren. For kvinnen er det ikke foreskrevet å skynde seg mellom de to markørene, ettersom hun skal være tildekket; det som derimot er foreskrevet for henne, er å gå under hele sa'i. Deretter går man, hvorpå man bestiger al-Marwa eller stanser ved den. Det er bedre å bestige den, hvis det er mulig. Man sier og gjør på al-Marwa det samme som man sa og gjorde på aş-Şafā, med unntak av å lese verset, som er Hans, den Opphøydes, ord:

﴿إِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ مِنْ شَعَائِرِ اللَّهِ...﴾

<sup>1</sup> Rapportert av Muslim, ved nummeret (1218).

{Sannelig, Safa og Marwa er blant Allahs ritualtegn...} Dette er kun foreskrevet ved stigningen til Safa, og bare i den første runden. Så stiger han ned, går der han skal gå, og skynder seg der han skal skynde seg, inntil han når Safa. Man gjør dette sju ganger, turen dit er én runde og turen tilbake er én runde. Det er anbefalt å gjøre mye dhikr og dua under sin sa'i, med det som er enkelt. At man er rensset fra større og mindre ḥadath, men selv om man utfører sa'i uten renselse, er det gyldig. På samme måte, hvis en kvinne får menstruasjon eller barselblødning etter Ṭawāf, utfører hun Sa'ī, og dette er gyldig for henne. Dette er fordi rituell renhet ikke er en betingelse for Sa'ī, men snarere er anbefalt.

Når han har fullført Sa'i (den rituelle vandringen), barberer han hodet eller klipper det kort, og for mannen er barbering det beste.

Dermed har han fullført umrah-ritualene.

### **Hajj (pilegrimsreise):**

a. Søylene til Hajj (pilegrimsreise):

1. Ihram.
2. Å stå på Arafat.
3. Å utføre Tawaf al-Ifada.
4. Sa'i (å gå mellom Safa og Marwa).

b. De obligatoriske handlingene i Hajj (pilegrimsreise):

1. Ihram fra miqat.

2. Å stå på Arafat den niende dagen av Dhul-Hijjah til solnedgang, for den som har stått der på dagtid.

3. Å overnatte i Muzdalifah natten til den tiende Dhul-Hijjah frem til midnatt.

4. Overnatting i Mina under Tashriq-dagene.

5. Å kaste på pilarene (jamarāt).

6. Barbering eller forkorting.

7. Å utføre Tawaf al-Wada'.

c. Beskrivelse av Hajj.

At muslimen erklærer sin intensjon for Hajj ifrad (kun Hajj) når han ankommer miqat, dersom tiden er knapp. Når han så ankommer Makkah, utfører han tawaf og sa'i, og forblir i sin ihram inntil han begir seg til Arafat på Arafah-dagen, den niende dagen, og blir der til solnedgang.

Deretter drar han derfra til Muzdalifah mens han sier Talbiyah, og blir der til han har bedt Fajr. Så blir han der, ihukommer Allah, sier Talbiyah og ber, helt til det lysner.

Når det lysner, drar han til Mina før soloppgang og kaster sju småsteiner på Jamrat al-Aqaba. Deretter barberer eller klipper han håret, og barbering er å foretrekke.

Deretter utfører han Tawaf al-Ifada, og den første Sa'i er tilstrekkelig for ham. Med det er hans Hajj fullført og han har oppnådd fullstendig Tahallul.

For ham gjenstår steiningen av søylene (Jamarat) på den ellefte og tolvte dagen, dersom han ønsker å forkorte oppholdet. Han skal steine de tre søylene, hver med syv småsteiner, og si takbir (Allah er størst) for hver stein. Han begynner med den lille søylen (al-Sughra) som ligger etter al-Khayf-moskeen, deretter den midterste (al-Wusta), og til slutt Jamrat al-Aqaba, som er den siste. Hver søyle steines med syv småsteiner. Om han ønsker å bli værende etter den tolvte dagen, utfører han kastingen på den trettende dagen på samme måte som på den tolvte dagen og den ellefte dagen.

Tidspunktet for steinkastingen (ar-ramy) er etter at solen har passert sitt høyeste punkt (zawāl) i de tre dagene.

Hvis man forlater på den tolvte dagen før solnedgang, er det ingen skade i det; og hvis man blir værende for å kaste på den trettende dagen etter middagstid, er dette bedre, på grunn av Hans, den Opphøydes, ord:

﴿...فَمَنْ تَعَجَّلَ فِي يَوْمَيْنِ فَلَا إِنَّهُمْ عَلَيْهِ وَمَنْ تَأَخَّرَ فَلَا إِنَّهُمْ عَلَيْهِ لِمُنْ أَنْفَى...﴾

«... Den som skynder seg på to dager, på ham hviler ingen synd, og den som blir lenger, på ham hviler ingen synd; for den som frykter ...»

[Al-Baqarah: 203].

Hvis han ønsker å reise, utfører han Tawaf al-Wada' 7 runder uten sa'i.

Det beste er, for den som ikke har med seg et offerdyr (hady), å tre inn i ihram for en Umrah som Tamattu', for deretter å erklære intensjon for Hajj på den åttende dagen og utføre de tilhørende Hajj-handlingene. Men det er også greit å tre inn i ihram for Hajj og Umrah samtidig; dette kalles Qiran, og innebærer å tre inn i ihram for Umrah og Hajj sammen, med én Tawaf og én Sa'i.

### **Det tredje kapittelet:**

#### **Det som angår transaksjoner**

De lærde – måtte Allah den Opphøyde ha barmhjertighet med dem – har klargjort hvilken kunnskap hver enkelt er forpliktet til å lære. De omtalte omfanget som er en individuell plikt for enhver muslim å lære. De nevnte som eksempel: å lære seg reglene for kjøp og salg for den som driver med handel, for at man ikke skal falle i det forbudte eller riba uten å vite det. Det er overlevert fra noen sahaba (må Allah være tilfreds med dem) noe som støtter dette.

Umar ibn al-Khattab (må Allah være fornøyd med ham) sa: «Ingen skal selge på vårt marked, unntatt den som har fått forståelse i religionen»<sup>1</sup>.

Ali ibn Abi Talib (må Allah være fornøyd med ham) sa: «Den som handler før han tilegner seg kunnskap, vil synke ned i riba, og atter synke ned,

---

<sup>1</sup> Rapportert av At-Tirmidhi, ved nummeret (487), og sa: hasan gharib. Klassifisert som hasan av Al-Albani.

og atter synke ned. Det vil si: at han faller i riba (renter)»<sup>1</sup>.

Ibn Abidin sier, siterende fra al-Allami: Etter å ha tilegnet seg grunnleggende kunnskap om religionen og dens veiledning, er det pålagt enhver ansvarlig mann og kvinne (mukallaf) å lære om wudu (den rituelle vasken), ghusl (den fulle kroppsvasken), bønn og faste. Det er også pålagt den som besitter nisab (minimumsgrensen for formue) å lære om zakat (almisse), og den som er forpliktet til det, å lære om pilegrimsreisen (Hajj). For handelsmenn er det en plikt å lære handelsreglene for å unngå tvilsomme og mislikte (makruh) handlinger i alle sine transaksjoner. Det samme gjelder for håndverkere og andre yrkesutøvere; enhver som er engasjert i en aktivitet er pålagt å lære dens regler og forskrifter for å avstå fra det som er forbudt (haram) i den<sup>2</sup>.

Al-Nawawi, måtte Allah den Allmektige ha barmhjertighet med ham, sa: «Når det gjelder handel, ekteskap og lignende, som i sin opprinnelse ikke er obligatorisk, er det forbudt å inngå i dem, unntatt etter kjennskap til deres betingelser»<sup>3</sup>.

Her følger noen regler fra islamsk sharia for finansielle transaksjoner:

---

<sup>1</sup> Se: Mughni al-Muhtaj (2/22).

<sup>2</sup> Hāshiyah Ibn Ābidīn (1/ 42).

<sup>3</sup> Se: Al-Majmu (1/50).

1. Tillatelse av alt som innebærer ren eller overveiende nytte; som salg og kjøp av tillatte ting, utleie og forkjøpsrett<sup>1</sup>.

2. Lovligheten av alt som sikrer og bevarer menneskers rettigheter, slik som pantsettelse og vitnebekreftelse.

3. Lovligheten av alt som er i kontraktspartenes felles interesse, slik som annullering (iqāla), opsjonsrett (khiyār) og vilkår i salget.

4. Forbud mot alt som innebærer urettferdighet mot folk og urettmessig tilegnelse av deres eiendom, slik som rente, tvungen tilegnelse og monopolisering.

5. Lovligheten av alt som innebærer samarbeid om godhet; som lån, utlån og depositum.

6. Forbud mot alt som innebærer å tilegne seg rikdom uten arbeid, nytte eller anstrengelse, som pengespill og rente.

7. Forbud mot enhver transaksjon hvor uvitenhet og usikkerhet dominerer, som å selge det man ikke eier og salg av det ukjente.

8. Forbud mot ethvert knep for å omgå det forbudte; slik som tilbakekjøpssalg (bay' al-'īnah)<sup>2</sup>.

---

<sup>1</sup> Shuf'ah: Det er en partners rett til å erverve sin partners andel fra den den er overdratt til, mot et finansielt vederlag.

<sup>2</sup> Salg med tilbakekjøp: At en person selger en vare til en annen med utsatt betaling, leverer den, for så å kjøpe den tilbake for en lavere kontantpris før den opprinnelige prisen er betalt.

9. Forbud mot det som distraherer fra lydigheten til Allah; som salg etter det andre kallet til jumu'ah.

10. Forbud mot alt som medfører skade eller forårsaker fiendskap mellom muslimer; slik som salg av forbudte ting, og salg over en brors salg.

Når avgjørelsen i en sak er uklar for en muslim, spør han de lærde om den, og handler ikke før han kjenner den sharia-messige bestemmelsen i saken. Slik som Den opphøyde sa:

﴿...فَاسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ﴾

«...Så spør folket av kunnskap, om dere ikke vet.»  
[An-Nahl: 43].

Dette er det som har vært mulig å samle. Vi spør Allah om å gi oss nyttig kunnskap og gode gjerninger. Han er sannelig raus og generøs. Må Allahs velsignelser og rikelige fred være over vår profet Muhammad, hans familie og hans følgesvenner.

## الفهرس

|                                                                                       |    |
|---------------------------------------------------------------------------------------|----|
| Det en muslim ikke kan være uvitende om .....                                         | 2  |
| Det en muslim ikke kan være uvitende om .....                                         | 2  |
| Innledning .....                                                                      | 2  |
| Det første kapitlet: .....                                                            | 3  |
| Det som angår troslæren .....                                                         | 3  |
| Første tema: Betydningen av islam og dets søyler: .....                               | 3  |
| Viktigheten av Tawhid: .....                                                          | 3  |
| Betydningen av vitnesbyrdet «La ilaha illa Allah»: .....                              | 5  |
| Når det gjelder betingelsene for 'La ilaha illallah' (trobekjennelsen), er det: ..... | 6  |
| Betydningen av vitnesbyrdet om at Muhammad er Allahs sendebud: .....                  | 7  |
| Det andre tema: Betydningen av Iman (troen) og dens søyler: .....                     | 8  |
| 1) Troen på Allah omfatter tre ting: .....                                            | 9  |
| 1 – Troen på Hans rububiyyah (herredømme): .....                                      | 9  |
| 2 – Troen på Hans uluhiyyah (guddommelighet): .....                                   | 11 |
| 3- Troen på Navnene og Egenskapene: .....                                             | 14 |
| 2) Troen på englene: .....                                                            | 20 |
| 3) Troen på bøkene: .....                                                             | 21 |
| 4) Troen på sendebudene: .....                                                        | 22 |
| 5) Troen på den siste dagen: .....                                                    | 23 |
| A- Troen på oppstandelsen: .....                                                      | 24 |
| B- Troen på regnskapet og gjengjeldelsen: .....                                       | 24 |
| Svar: Troen på paradiset og helvete: .....                                            | 24 |
| 6) Troen på sjebnen (qadar), både godt og dårlige av den: .....                       | 25 |
| Tredje tema: Ihsan (perfeksjon i tilbedelse) .....                                    | 27 |

|                                                                                               |    |
|-----------------------------------------------------------------------------------------------|----|
| Fjerde tema: En kortfattet oversikt over grunnprinsippene til Ahl as-Sunnah wal-Jamā'ah. .... | 27 |
| Kapittel 2: Det som omhandler tilbedelseshandlinger.....                                      | 29 |
| Første emnet: Renselse (ṭahārah):.....                                                        | 29 |
| For det første: Typer av vann:.....                                                           | 29 |
| For det andre: Najasa (urenhet):.....                                                         | 29 |
| For det tredje: Det som er forbudt for den rituelt urene (muḥdith) å gjøre:.....              | 32 |
| For det fjerde: Gode manerer ved toalettbesøk: .....                                          | 34 |
| For det femte: Regler for Istinja og Istijmar: .....                                          | 35 |
| For det Sjette: reglen for wudu:.....                                                         | 36 |
| For det sjuende: Regler for tørking over khuffayn (lærstøvler) og jawrabayn (sokker): .....   | 38 |
| For det åttende: reglen om tayammum: .....                                                    | 40 |
| For det niende: Bestemmelser om menstruasjon og barselblødning: .....                         | 42 |
| Det andre temaet: Bønn .....                                                                  | 44 |
| For det første: Bestemmelser om adhan og iqamah: .....                                        | 44 |
| For det andre: Bønnens stilling og viktighet: .....                                           | 48 |
| For det tredje: Bønnens vilkår: .....                                                         | 49 |
| For det fjerde: Bønnens søyler:.....                                                          | 51 |
| For det femte: Bønnens forpliktelser:.....                                                    | 55 |
| For det Sjette: Bønnens anbefalte (sunnah) handlinger: .....                                  | 57 |
| For det Syvende: Beskrivelse av hvordan man ber: .....                                        | 59 |
| For det Åttende: Hva som er mislikt i bønnen: .....                                           | 65 |
| For det Niende: Hva som ugyldiggjør bønnen: .....                                             | 66 |
| 10. Forglemmelsens sujud (sujūd as-sahw): .....                                               | 66 |
| Den ellefte: Når det er forbudt å be: .....                                                   | 68 |
| Tolvte: Bønn i fellesskap:.....                                                               | 69 |
| Det trettende: Fryktbønnen (Ṣalāt al-Khawf): .....                                            | 72 |

|                                                           |     |
|-----------------------------------------------------------|-----|
| Slik ber en muslim fryktbønnen (Ṣalāt al-Khawf):.....     | 72  |
| Den fjortende: Fredagsbønnen (Ṣalāt al-Jumu'ah): .....    | 73  |
| Femte: Anbefalte handlinger (sunnah) for fredagen: .....  | 75  |
| Å rekke fredagsbønnen: .....                              | 76  |
| Den femtende: Bønnen for de med gyldige grunner:.....     | 76  |
| Sekstende: Eid-bønn:.....                                 | 80  |
| Syttende: Bønnen ved solformørkelse (Kusūf-bønnen): ..... | 82  |
| Attende: Bønn om regn (istisqā'-bønnen): .....            | 84  |
| Nittende: Bestemmelser om begravelser:.....               | 85  |
| Det tredje temaet: Zakat: .....                           | 88  |
| 1. Definisjon av zakat og dens viktighet:.....            | 88  |
| 2. Betingelser for zakat-plikten: .....                   | 89  |
| 3. Eiendeler som er underlagt zakat:.....                 | 90  |
| Det fjerde temaet: Fasten: .....                          | 100 |
| Betingelser for plikten til å faste i Ramadan:.....       | 101 |
| Femte tema: Hajj og Umrah .....                           | 109 |
| Betingelser for forpliktelsen til Hajj og Umrah:.....     | 109 |
| Tidspunkter for ihram: .....                              | 111 |
| Ihram: .....                                              | 113 |
| Umrah: .....                                              | 116 |
| Hajj (pilegrimsreise): .....                              | 120 |
| Det tredje kapittelet:.....                               | 123 |
| Det som angår transaksjoner .....                         | 123 |